

ПЕТИ ЕЛЕМЕНТ

Школске новине ученика Пете београдске гимназије

Јун 2019.

5. број

САДРЖАЈ

1. ШКОЛСКИ ЖИВОТ 4.....	22
2. АНКЕТА 23.....	28
3. УЛИЦАМА БЕОГРАДА 29.....	36
4. МУЗИКА 37.....	38
5. СПОРТ 39.....	44
6. КУЛТУРА 45.....	52
7. РЕПОРТАЖА 53.....	59
8. МАГАЗИН 60.....	67
9. КОЛУМНА 68.....	72

РЕДАКЦИЈА

1. РАЗРЕД - ЛАРА ПАНТИЋ

2. РАЗРЕД - ЕМИЛИЈА СТЕВАНОВИЋ, МИЛИЦА БУЛАТОВИЋ

3. РАЗРЕД - СОФИЈА АЏИЋ, ЕМА ПРИШИНГ, ЂОРЂЕ ЈЕВТОВИЋ, АЊА АЊЕЛА ПАНТИЋ,
МИТИЋ МИЛИЦА

4. РАЗРЕД - АНА ЕРАК, ВАЛЕНТИНА ВЕЉИЋ, ЖАКЛИНА МЕДЕНИЦА, МИЛИЦА РАДОЈЧИЋ,
АНА БОЛТИЋ, ТЕОДОРА МИЛОВАНОВИЋ, ТЕОДОРА ЗАГОРАЦ, МАРИЈА ЛАЗИЋ, ЈАНА
СТОЈАНОВИЋ, ЈОВАНА ЉЕВНАЈИЋ, АЊЕЛА МАТОВИЋ, ОЛГА ДИВЉАК, ЈАНА ДАНИЛОВИЋ,
ОГЊЕН ВАСИЉКОВИЋ, МАКСИМ ЊЕГО, ЈАНА ЈОВИЋ, ЉУБАН ПАВЛОВИЋ, МАЈА КОВАЧЕВИЋ

МЕНТОР ПРОФЕСОР

НАТАША МИЦИЋ , главни и одговорни уредник

ТЕХНИЧКА ПОДРШКА

КРИСТИНА КОСТАДИНОВИЋ

ИЗДАВАЧ: Пета београдска гимназија

РЕЧ УРЕДНИШТВА

“Када се, дакле, бандере споје жицама и намести им се на главу, уместо зелених грана, тај кинески комплет за чај, тада ће пропевати, тада ће почети да свирају у своје жице. Треба само наслонити уво на бандеру; но то није више никаква бандера, то је сад харфа.” ... “Умало не заборавих: идеално место за постављање такве харфе јесте уз обронке једног прастарог друма. Ова о којој причам била је постављена уз Поштански пут, изграђен још у доба када су Панонију насељавали Римљани. Захваљујући тој чињеници, стуб харфе, попут антене, хвата звуке и из давнина; мелодије допиру из прошлости и из будућности.” РАНИ ЈАДИ, ДАНИЛО КИШ

Музеј афричке уметности

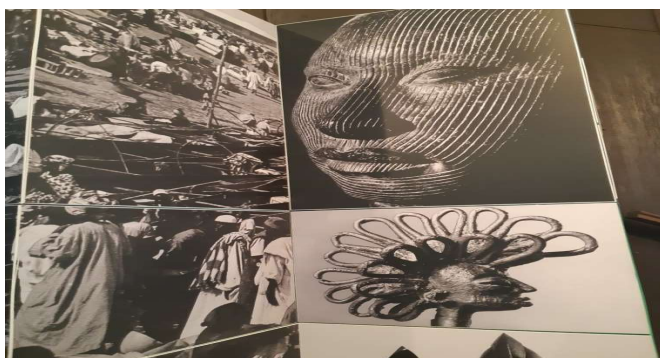
~Кратка посета културама и уметностима величанствене Африке~

- Музеј афричке уметности (скраћено МАУ) је први и једини музеј у југоисточној Европи који је у потпуности посвећен културама и уметностима афричког континента. Налази се у београдском насељу Сењак. Поставка која је изложена је стална, а већина изложеног углавном је пореклом из западне Африке. Више од хиљаду предмета припада МАУ и долази из приватних колекција, са бувљака, од трговаца, путника и пословних људи. Али, захвалност би вероватно требала највише да се упути др Здравку Печару и Веде Загорцу. У време 60,70 и 80-их могло се рећи да је постојала посебна задивљеност културом Африке, и кад је музеј отворен 1977.године већина предмета била је само из приватне колекције др Здравка Печара.

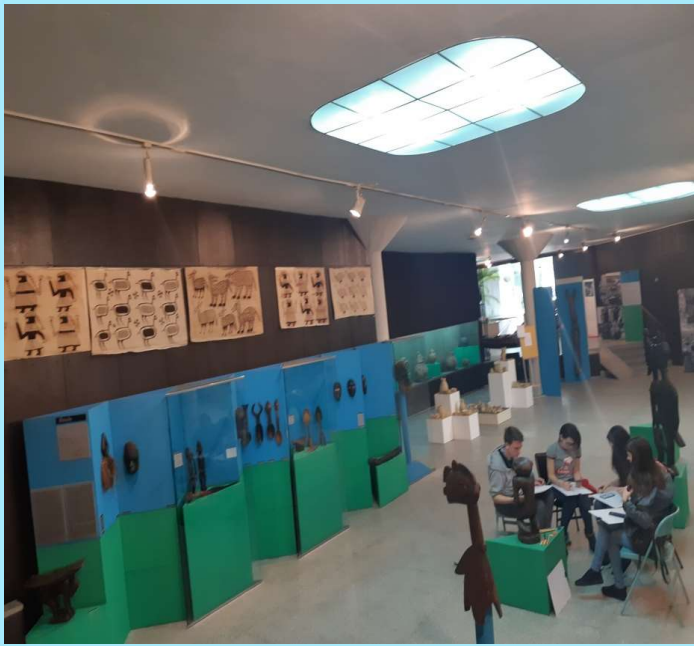

- Оно што представља МАУ својим посетиоцима су изузетна уметничка дела која припадају културама Дагон, Сенуфо, Бага, Дан, Бобо, Киси, Бамбара, Малинке и многих других. Земље одакле потичу су: Мали, Гвинеја, Сенегал, Обала Слоноваче, Гана, Того, Бенин, Камерун и Нигерија.

Битно је поменути да, такође, постоји и мала просторија која служи за тематске изложбе унутар МАУ. Како је Југославија била чланица Покрета несврстаних, односи међу колекционарима, дипломатама, интелектуалцима, истраживачима и могим другим су остали веома чврсти, и тако се култура

делила на један веома интерактиван и леп начин.

Африка, као и друге егзотичне дестинације и културе, у једном периоду је постала значајно интриганта и јединствена инспирација многим људима из западне Европе крајем 19. и почетком 20. века. Уметници су почели да мењају и да уводе нове начине изражавања и академски је постало све више допуштено природно описивање стварности. По узору на уметност и културу из Африке, Пикасо и други модернисти све слободније експериментишу са пропорцијама, перспективама и користе потпуно нови

начин слободе приказа. Колико је утицала на уметнике- толико је утицала и на музичаре.

- Скулптуре

- Афричке скулптуре, у зависности од региона, периода, народа или племена коме припада, имају различите улоге и вредности. Оно заједничко што сви деле је да већина има ритуалну или симболичку улогу. Има симбола који могу бити универзални али најчешће су они који припадају само једној одрђеној култури или племену. Предмети имају различите улоге: да приказују обичаје тог народа, да буду подршка религији и њеним ритуалима . Погрешне пропорције тела имају своју улогу такође. Некад њихове разлике праве велики допринос у позивању предака у ритуалима. Током векова може се видети јасан утицај других култура на скулптурама, а највише култура великих колонија. На делима и скулптурама животиње су, такође, једне од најбитнијих представника, као и стари митови и легенде које ти народи поштују. Обичан живот је јако битан јер кроз приказ циклуса живота видимо како су повезани са најдаљим прецима , са почетком живота и

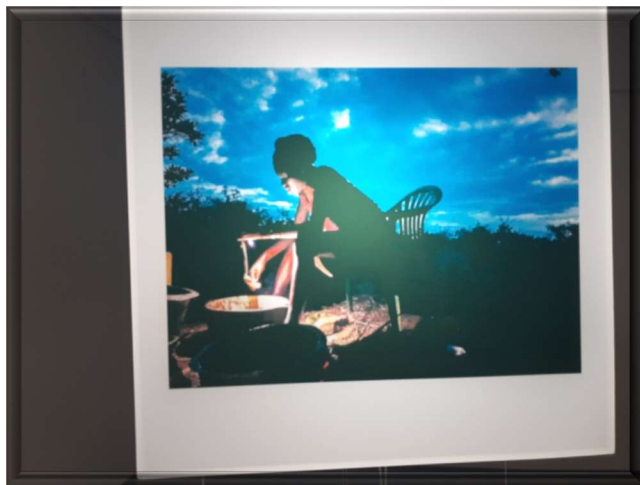
временa. Скулптура се не прави да би се приказала индивидуа- мушкарац или жена, него више племенитих животиња спојених у једну, више митова и историје. Све служе већој улози , за ритуале или да штите породично огњиште.

- Музички инструменти су веома цењени и док се праве имају задатак да звуком подсећају на животињу. Код виско рангираних људи дар да се произведе што чистији звук је веома цењен. Животиња је настала пре човека и самим тим им се одаје почаст и знак захвалности, као човекова прва храна. Код народа Бамана, антилопа је једна од најсветијих животиња и обично је спојена са више других. Она је заштитница земљорадње и приказује читав његов процес.

Интересантно је да што је човек бољи земљорадник то му је бољи статус у народу.

- Једна од најзначајнијих лука за трговце била је Обала Слоноваче из које се одвозило и довозило велики број скупocenих предмета и тканина. На тканинама су приказане читаве династије, подвизи индивидуалца, грбови, легенде код неких народа. У дворовима су биле окачене најфиније таписерије али исто тако и не тако савршене код нормалног света, као знак поштовања према традицији.

- Све ово о Африци и њеној уметности сазнали су ученици Пете београдске гимназије када су са професорком Наталијом Богдановић посетили овај музеј. Тада је, такође, и одржана кратка тематска изложба посвећена младим фотографима који кроз своју јединствену перспективу приказују чудесни свет Африке.

Био је ово један предиван обилазак и изложба која не само да посетиоцу приказује једну нову културу, већ је и уводи у њу.

Обилазак Музеја афричке уметности и учешће у радионици, 13.05.2019.

Ђаци Пете београдске гимназије: Радионица - сликање инспирисано изложбом и уметничким делом које се ђаку највише допало.

Ученик 2₅, Мићовић Вељко, у категорији средњих школа, освојио је прво место. Додела награде ће бити 30.06.2019. у Музеју афричке уметности.

Софија Аџић 3-10

High School Case Competition

Средњошколско такмичење у решавању студије случаја на Факултету организационих наука у Београду

У децембру 2018.године одржано је такмичење за ученике трећег и четвртог разреда средње школе у решавању такозване студије случаја, које је организовао **CaseStudyClub**, студентска организација на ФОН-у. Циљ такмичења био је упознавање ученика завршних разреда са областима које би изучавали и којима би се бавили на овом факултету, као и промовисање факултета. Такмичење се одржава већ другу годину за редом и има велику подршку успешних брендова и компанија као што су *Coca Cola Hellenic*, *Jaffa Crvenka* и други.

Крајем новембра, у нашу школу дошли су представници овог клуба да би нас обавестили о такмичењу и начину пријављивања. Нас четири: Теодора Загорац, Јована Љевнајић, Валентина Вељић и Ана Ерак, помислиле смо да је то одлична прилика да се опробамо у том пољу и упознамо неке нове људе. Пријавиле смо се као тим, из чисте радозналости.

Прва предавања и радионице одржани су 29.новембра на факултету, на којима су нас упознали са случајем који нам је задат и чије решење треба да смислимо.

Требало је да осмислимо целокупну маркетиншку кампању за компанију *Jaffa*, промовишући њихов најуспешнији производ, Jaffa кекс. Ниједна од нас никада раније се није сусрела са финансијским извештајима, проценом тржишта и конкуренције, па је овај задатак био тежак колико и узбудљив. Велику помоћ имале смо од нашег ментора Милоша, члана Case Study Club-а и студента ФОН-а. Децембра 2. одржано је прво представљање решења у облику полуфинала. Презентовали смо наше решење у Power Point презентацији након чега је жири имао прилику да нас пита о детаљима. Од укупно 52 тима, 8 најбољих прошли су у финале такмичења, међу тих 8, биле смо и ми из Пете гимназије. Наредна 4 дана, сваког дана смо се припремале за финале такмичења и поновно представљање решења.

У финалу, жири нису чинили само студенти и професори ФОН-а, већ и Brend Menager I Senior Brend Menager компаније Jaffe.

Финале које је одржано 8. децембра, било отворено за гледање и слушање, па нам је тако велику подршку пружила директорка наше школе, Борка Поповић, која је била са нама целог дана.

Било је напето и веома тесно. Сви тимови су имали сјајна решења и одличне презентације. Нисмо победиле али смо упознале много дивних људи и стручњака од којих смо много научиле и чија ћемо знања сигурно моћи да искористимо у будућности. Сви финалисти добили су

поклоне од компаније Jaffa, као и од факултета, док су најбоља три тима добила вредне поклоне попут ваучера за путовања и ваучера за куповину. Ово такмичење је сјајан начин за упознавање ученика са светом маркетинга, менаџмента и организације, и препоручујемо свима који размишљају о Факултету организационих наука да се пријаве за такмичење које ће се засигурно одржати и следеће године. Срећно!

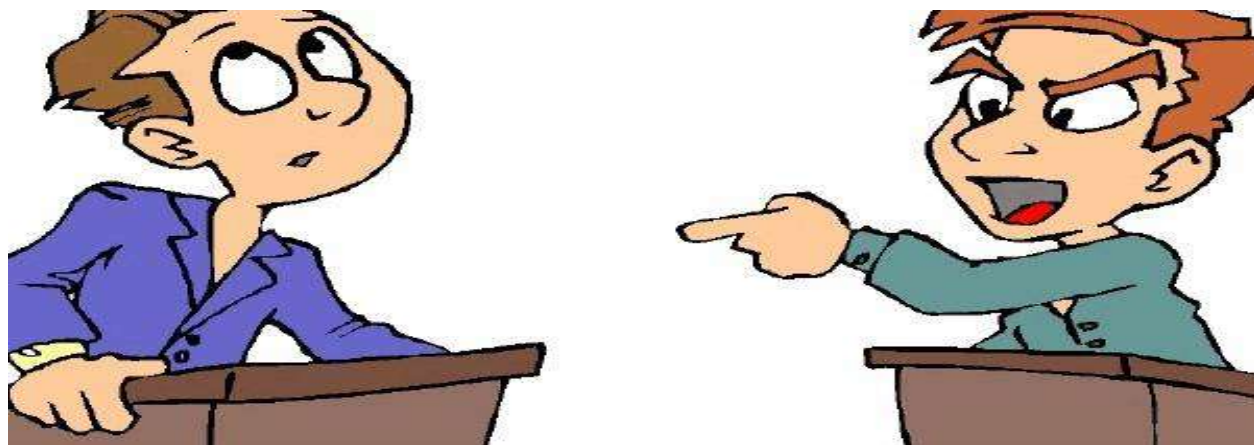
Ана Ерак и Валентина Вељић 4-10

ЗАШТО СЕ БАВИТИ ТАКМИЧАРСКОМ ДЕБАТОМ?

Већина средњошколаца се кроз своје школовање не упозна са појмом такмичарске дебате, која се, по свим принципима, у потпуности разликује од школске дебате.

Зато ћемо се на почетку осврнути на то шта је то заправо такмичарска дебата.

Дебата је аргументована, временски ограничена расправа. По формату који је најзаступељенији на средњошколским такмичењима она се води између два тима владе и два тима опозиције. Један тим чине два члана. Говорници излазе један по један, износе своје аргументе у временском ограничењу од седам минута и бране ставове задате позиције.

Теме су такмичарима дате петнаест минута пре почетка рунде, без могућности употребе интернета и без помоћи трећег лица, тако да је фокус на брзом размишљању. Теме се најчешће базирају на

актуелним дешавањима у друштву, од политике, преко религије, музике, културе, до такозваних „инфлуенсера“. Разноликост тема и ограничено време за припрему је оно што ствара највећу разлику између школске и такмичарске дебате.

Овај сегмент подстиче не само брзо, логичко рамишљање, сналажење у датој ситуацији већ и побољшање тимског рада, и доводи до формирања ставова о дешавањима у свету. Најбитнији аспект саме дебате су дружења и пријатељства која се стичу на такмичењима. Сваки напоран турнир се заврши групном прославом која увек остане у најлепшем сећању. Такође, успешни дебатели имају прилику да оду на најбоље светске универзитете, буду део репрезентације и пропутују свет, без икаквих, или уз минималне трошкове. Наши дебатели су стизали до Оксфорда, Кембриџа, као и светског такмичења у Мексику, где су постизали запажене резултате и прослављали Србију својим победама.

Такмичарску дебату у Србији организује невладина, непрофитна организација „Отворена комуникација“. То је универзитетска дебатна мрежа, која на више београдских факултета и у више гимназија упознаје младе људе са концептом дебате као друштвеном игром. Њени чланови су студенти, професори, политиколози, научници, адвокати, психолози и други стручњаци.

О такмичарској дебати разговарали смо са једним од наших најуспешнијих дебатера, студентом Правног факултета, Милошем Марјановићем, који је тренутно и један од главних у самој организацији.

Како је дебата конципирана?

Као такмичаска вештина има велики број формата, али два формата која доминирају су британски парламентарни формат за Универзитетску дебату и „Светска школа“ за средње школе. Највећи међународни турнири као што су Светско универзитетско дебатно првенство и Европско универзитетско дебатно првенство се дебатују у британском парламентарном формату. У српској заједници се углавном дебатује и изучава овај формат и генерално Универзитет у Београду постиже огромне успехе на међународним такмичењима. Сваки турнир одређује главне судије турнира које су задужене за алокацију судија у току турнира, али и за одређивање тема.

Главне судије су у најчешће искуснији дебатери који су остварили одређене успехе на турнирима. У просеку за мања такмичења има између 3 и 5 главних судија, док за велика

такмичења као што су Светско универзитетско дебатно првенство уме да буде и до 10.

Како функционише процес одабира тема?

Теме се састављају у договору главних судија, где се углавном тестира да ли је тема балансирана, односно, да ли постоје обе стране као и да ли постоји довољно материјала који може да искористи друга влада или опозиција. Најчешће се идеје за теме црпе из актуелних догађаја у геополитици, економији, друштвеним покретима и води се рачуна да турнир има теме из што више различитих области па да тако тестира аналитичку способност дебатера на свим пољима.

Која је разлика између школске и такмичарске дебате?

највећа разлика је што такмичарску дебату треба доживљавати као спорт, где људи имају подстицај да побеђују и самим тим захтева много више објашењења и анализе него што би то захтевала обична расправа. У суштини такмичарска дебата тера дебатере да развију аналитику боље него што би развили у обичној расправи, поготову јер везује подстицај и жељу за победом директно са бољом анализом.

Колики је простор за напредовање у школској дебати?

Српски дебатери генерално одлично пролазе на међународним турнирима, тако да тренутно српска заједница има огромну

предност да има тренере који су се показали на међународном плану и који то знање могу да пренесу млађим генерацијама. Универзитет у Београду се редовно добро носи са много престижнијим универзитетима као што су Оксфорд, Кембриџ или Харвард. Тако да ресурсе имамо, и сад је све ствар индивидуалног труда, рада и жеље за напретком индивидуално код дебатера. Мени је први дебатни турнир (Децембарац 2014) био најбоље искуство, потпуно сам разбио страх од наступа, упознао сам доста различитих људи и генерално се супер забавио.

Како учествовање на дебатним турнирима утиче на самопоздање и квалитет јавног наступа учесника?

Мислим да је кључно то што је дебатни турнир право место да се разбију ти страхови јер није као да наступаш и сви су дошли тебе да гледају, већ у прелиминарним рундама дебатујеш против људи који вероватно имају исти страх као ти и заједно сте у тој ситуацији што по мом мишљењу доста олакшава тај процес. Када се пробије тај иницијални страх, сваким следећим турниром само се усавршава јавни наступ кроз искуство које се стиче поготову у дебати против искуснијих дебатера.

Од следеће школске године ће и наша гимназија имати своју дебатну секцију, коју ће најискуснији дебатели Пете београдске гимназије организовати уз помоћ „Отворене комуникације“. Позивамо све заинтересоване да нам се придруже на уводном часу и буду део нашег дружења.

Емилија Стевановић и Милица Булатовић 2-6

СВЕЧАНО И КРЕАТИВНО ОБЕЛЕЖЕН ДЕШАНКИН ДАН

У четвртак, 30. маја у читаоници наше школе представљена нам је једна од најзначајнијих списатељица средње генерације-Олга Токарчук, у оквиру обележавања традиционалне манифестације Пете београдске гимназије Дешанкин дан.

Она је и романописац, есејиста и сценариста, а по основном образовању психолог. Освојила је престижне светске награде: „Нике“ и „Букерову награду“. Њене књиге преведене су на преко двадесет језика. Тиме је заслужила не само да буду промовисана њена дела већ и да уђу у обавезну школску лектуру, коментарисао је организатор манифестације, професор Растко Јевтовић.

Професори српског језика и књижевности, Милица Шаренац и Ана

Милуновић представили су нам њене најпознатије романе: „Вуци своје рало по костима мртвих“ и „Књиге Јаковљеве“, док су ученици читали одломке из романа „Бедуни“ и „Памтивек“.

„Вуци своје рало по костима мртвих“ је роман који је у основи трилер и прати живот

Јањине Душејко, чуварке кућа у планинама на граници са Чешком. Она се бави астрологијом и воли природу. У месту где живи долази до серије злочина у просторима нетакнуте природе. Чини се да нам природа враћа за

све што смо јој урадили. Јањина и њен бивши ученик, продавачица половне одеће, али и бивши члан циркуса боре се против система својим грађанским активизмом.

„Књиге Јакољеве“ су ремек-дело ове ауторке за коју она добија другу „Букерову награду“ . Ово дело се бави савременим погледом на историју. По речима професорке Милице Шаренац, која је представила ову књигу, ова књига одише мирисом липе.

Ово дело прати догађаје пред поделу територија у Пољској. Главни лик је је контраверзна личност Јаков Франк који у пратњи својих следбеника мења имена, религије, језике, све до крајњег распада групе и утапања у грађанско друштво. Ову књигу одликује субјективност аутора, али и многи контрасти.

Ученици су били инспирисани овом несвакидашњом списатељицом и пожелели су да представљени романи постану део школске лектире у Србији, баш као што то већ јесу у Пољској. Атмосфера овог догађаја била је енергична и креативна јер су и ученици били учесници

манифестације, што је учинило да сва знања која су стекли тог дана остану још дуго у њиховом сећању.

Лара Пантић 1-8

ПОСЕТА АУСТРИЈСКОЈ АМБАСАДИ

Ученици Пете београдске гимназије имали су прилику да са професорком немачког Иваном Панић посете Аустријску амбасаду.

У уторак 21. маја у 17 часова, ученици су имали прилику да обиђу Аустријску амбасаду,

уознају се аустријским немачким и специфичним дијалектом, играли су друштвене игре, упознали су културу, причали о политици и начину живота.

Цела радионица била је заснована на разговору и дружењу са другим људима. На радионици нису били само ученици наше школе већ и других школа у Београду. Ученици су били подељени у више група и свака од група се бавила различитом темом. Неки су причали о храни, други о политици, трећи су учили речи овог необичног дијалекта, али причало се и о заштити животне средине и обавезама очувања исте.

Такође, питали смо ученике и професорку како им се допала радионица:

Професорка: „ Језичка радионица под називом „Schprachcafe“, коју је Аустријска амбасада спровела уз сарадњу са Аустријским институтом у Београду, била је одлична прилика да окупи младе који уче немачки језик и који имају жељу да га активно користе. Уз помоћ различитих игара подстакнута је комуникација, као и могућност се ученици боље упознају са говорним језиком и културом и да развијају своје језичке компетенције. „Schprachcafe“ је подстакло мотивацију за учењем страног језика као и развијање и јачање толеранције према различитости, и омогућио је стварање новог искуства. Велико интересовање и одзив наших ђака да учествују на оваквој радионици показује да је учење језика животни процес који се одвија како у нашим учионицама, тако и ван њих.“

Тамара: „ Немачки језик ме је одувек привлачио. Имала сам већ прилику да се директно сусретнем са немачким говорним подручјем. Међутим, помоћу ове радионице сам додатно утврдила своје старо знање и стекла ново. Драго ми је да сам имала прилику да учествујем и да се дружим са другим људима. Овим путем желим да се захвалим професорки што је издвојила време и одвела нас у „Schprachcafe“.

Ема Пришинг 3-8

Живот нема цену, дрога НИКАД

Да је наркоманија можда и најтежа болест данашњице, сведоче резултати свих испитивања, како светских здравствених организација тако и свих институција које се баве овим проблемом. Данас је омладина на најтежем испиту како да побегне од ове опаке болести и избегне пропаст људског друштва. Анкетирани су многи, анкетирани су и ученици наше школе. Како деловати, може ли се превентивно утицати на омладину данас?

Наркоманија се у последње две деценије веома проширила у свим земљама света па и наша земља није поштеђена ове појаве, при чему, по најновијим истраживањима, дрогу највише користе млади узраста између 14-25 година. Мотиви за почетак узимања психоактивних супстанци могу бити веома различити: од радозналости, идентификације са осталима у групи, преко жеље за „узбуђењем“ или „смирењем“, до избегавања суочавања са тешкоћама и незадовољствима, бежања у виртуелан, алтернативни свет.

Млади је пробају најчешће из радозналости, жеље за авантуром, слабости да одбију понуђену дрогу или из досаде, потиштености, као и због недостатака чвршће везе са породицом и ауторитетима. У овом добу, адолесценти дрогу схватају као моду и добру забаву, бежање у нестварни свет, чак и као начин да уђу у свет одраслих.

Данас је међу младима све више корисника дроге, због чега треба знати да се наркоманија може сузбити само добро организованом превенцијом и акцијом, упознавањем широке популације о дрогама и њеним штетним деловањима на друштво.

Узимајући у обзир да је основни циљ школе оспособљавање деце и младих за живот на основу преношења одређених знања, не треба заборавити да осим

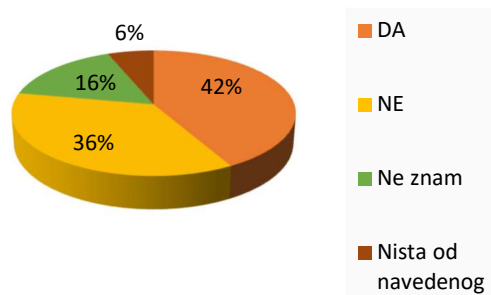
образовне, школа има и васпитну улогу па је зато, уз породицу, школа важан превентивни фактор и када је реч о болестима зависности и наркоманији. Школски превентивни програми имају кључну улогу у спровођењу превенције али и у раном откривању конзумента дрога.

Због свега наведеног, обављено је анкетирање ученика у нашем школском окружењу у вези са информисаношћу о штетном утицају наркотика на здравље. Анкета је рађена у новембру месецу 2018. године, а анкетирани били су ученици од првог до четвртог разреда гимназије (узраста од 15 до 18 година), насумично одабраних. Анкета је спроведена анонимно, а укупан број испитаника био је 32 ученика, од чега половина ученица, а друга половина ученика.

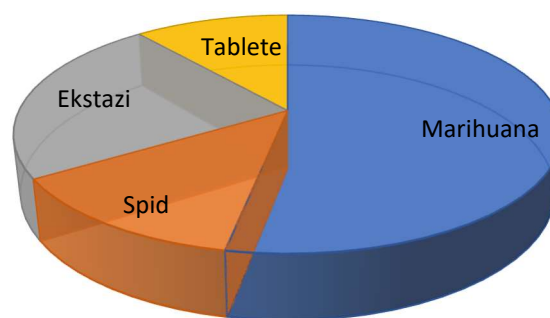
Истраживање путем анкете требало је да да одговор на питања да ли су ученици икада дошли у контакт са психоактивним супстанцама, да ли знају нешто о њима, да ли су информисани где се могу наћи и познају ли некога ко их већ конзумира.

Да је дрога штетна, већина испитаних ученика рекло је да јесте, а на који начин препознају наркомане, већина ученика свеобухватно је одговорила да је то по понашању. На питање да ли је марихуана дрога, сви су одговорили да јесте, при чему је већина одговорила и да је марихуана управо најчешћи наркотик који конзумирају млади.

Да ли је марихуана дрога

Које наркотике млади најчешће конзумирају

На основу свих добијених одговора, и у нашем школском окружењу проблем наркоманије је познат ученицима и свесни су веома велике опасности коју она доноси по читаво друштво.

Да би се сузбила ова појава, потребно је превентивно деловати и упорно радити на искорењивању ове девијантне појаве међу младима. Веома је важно да се у процесу превенције стално и плански делује на адекватан начин и то укључивањем свих социјалних и друштвених институција. Неопходно је укључивање како породице и образовних институција, тј. школа, тако и медија, као значајаног извора информисања у области здравља и креатора активности у домену превенције болести зависности.

Школски превентивни програми треба да имају значајну улогу у спровођењу превенције, али и у раном откривању конзумента дрога како би им се могло помоћи, а медији са друге стране имају велику друштвену одговорност и велики потенцијал за свеобухватно деловање.

С обзиром на то да је, по статистички, омладина данас прва групација оних који пробају психоактивне супстанце и касније постају највећа група корисника и конзумента, мора се константно радити на едукацији и подизању свести родитеља, ученика, наставног кадра, али и свих осталих грађана о штетности употребе наркотика.

Не сме се заборавити да су ученици Пете београдске гимназије дали одговоре на постављена питања у анкетирању анонимно, што је такорећи на основу броја испитаника само мали узорак, али довољан да се констатује да информисаност о употреби наркотика постоји и да је чак могуће да ученици благонаклоно гледају на ову негативну појаву. У томе им превасходно помажу и данашњи медији (посебно електронски), који без цензура објављују све што је „роба која може лако и брзо да се прода“, па је свакодневна појава да музика коју слушамо и текстови који прате ову музику управо промовишу употребу наркотика као свакодневну појаву којој се нико не одупире.

Меденица Жаклина и Милица Радојчић 4-10

Алкохол у очима данашњих гимназијалаца

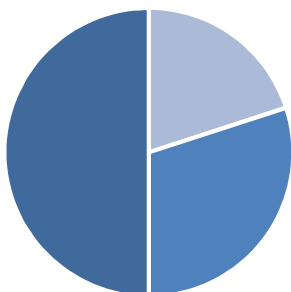
Како млади данас виде алкохол? Колику улогу он игра у њиховом животу? И да ли су гимназијалци заиста свесни последица које он доноси? Оваква питања постављана су све чешће од стране многих, а како бисмо сазнале одговоре на њих, спровеле смо анкету на ову тему у нашој гимназији.

Анонимну анкету су попуњавали ученици свих узраста наше средње школе, а њени резултати показали су нам колико је алкохол заправо присутан у животима наших вршњака. Шокантна чињеница коју смо откриле јесте та да само 5% средњошколаца никада није пробало алкохол, од којих су већина ученици најмлађих разреда.

Са колико година су ученици наше школе први пут пробали алкохол, било је једно од првих питања које смо поставиле у нашој анкети. А друштво у ком су испитаници пробали алкохол најчешће су били пријатељи и родитељи, док постоји и веома мали број оних који су из знатижеље на ову стазу закорачили сами.

- пре 5. године
- између 5. и 10. године
- са више од 10 година

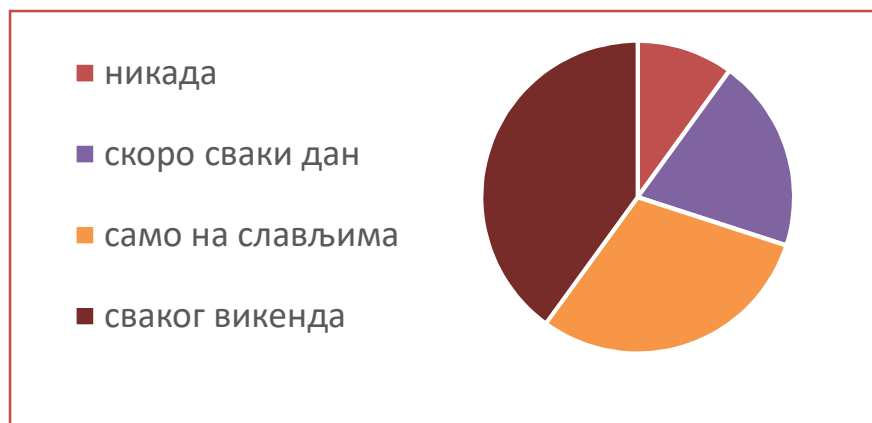
Колико од наших 40 испитаника је наставило да (зло)употребљава алкохол? Одговор на ово питање је поприлично изненађујућ: чак 30 од њих 40 наставило је редовно да пије, од којих се већина често и напија.

Који је разлог за учестало напијање код тинејџера данас?

Превише стреса? Бег од проблема? Жеља за прихватањем? Да, све су ово управо ти разлози, али оно што нас је највише зачуђило је податак да је многим напијање толико прешло у навику да више ни сами не знају разлог због чега то уопште раде. Међутим, поставља се и

питање каквим средством средњошколци сматрају алкохол. Највише њих одговорило је да алкохол виде само као начин да се опусте, а многи и да се забаве.

За оне ученике који и даље конзумирају алкохол, било је питање колико често то раде. Одговор на ово био је поражавајућ и забрињавајућ.

Кроз анализу података које смо прикупиле у анкети, дошле смо до закључка да верованоћа да ће дете конзумирати алкохол расте са учесталошћу конзумације алкохола његових родитеља и породице.

Иако нико од наших ђака, који су учествовали у анкети, није упознат са правим последицама конзумирања алкохола, оно чега већина њих јесте свесна је количина доступности алкохола малолетницима.

На питање колико је алкохол заправо доступан њима и њиховим вршњацима, 90% испитаника одговорило нам је да је изузетно доступан, а неки су чак и употребили израз „превише“.

Најчешћа оправдања претеране конзумације алкохола које смо добили од стране наших вршњака била су та да је алкохол лек, да помаже у несаници, да је хранљив и да греје организам. Међутим све ово заправо су заблуде које замагљују чисту слику о реалности проблема зависности.

Како бисмо пробудиле свест наших вршњака, волеле бисмо да апелујемо на то **које су све последице употребе алкохола** и колико су оне штетне.

Последице превише честог конзумирања алкохола могу бити како телесне, тако и психичке. А само неке од њих јесу: одумирање ћелија мозга, промене спољног изгледа, пад имунитета, а наравно и проблеми са срцем, јетром и цревима. Иако многи најчешће нису свесни тежине психичких последица, оне итекако постоје и могу бити чак и опасније него физичке. Међу њима могу бити поремећаји концентracије, памћења и мишљења али, такође, и веома изражене промене карактера. У оним најгорим случајевима може, нажалост, доћи до веома озбиљних психичких поремећаја, па и лудила.

Надамо се да је наше истраживање бар у некој мери допринело зрелијем погледу на озбиљност ове теме и да алкохол више не сматрате средством за забаву, већ као психоактивну супстанцу која носи са собом озбиљне последице.

Ања Болтић и Теодора Миловановић, IV10

20 ГОДИНА ОД НАТО БОМБАРДОВАЊА СРБИЈЕ

„Бомбардовати цивиле и цивилне структуре све док војска те земље то више не може да гледа.“

Марта, 24. године 1999. у 19:45 на Србију се обрушио „Милосрдни анђео“. Питање које и даље постављају грађани Србије који су изгубили родитеље, децу и супружнике јесте „Зашто“.

У непрестаној агресији која је трајала 78 дана напади су били усмерени и ка привредним објектима, здравственим установама, црквама, манастирима, школама, и по први пут у историји, ка медијској кући - РТС.

У нападима који су без прекида обрушавани тешко су оштећени инфраструктура, привредни објекти, школе, здравствене установе, медијске куће, споменици културе, цркве и манастири. На територију Републике Србије бачено је чак 23.000 бомби. Тачан број жртава је и даље непознат, наиме Фонд за хуманитарно право износи да је било 758 жртава док је бивши премијер Мирко Цветковић изјавио како је страдало 12.500 људи од којих је 89 деце.

Након што је један отац 17. априла 1999. године чуо прасак бомбе, попео се у купатило и пронашао своју трогодишњу ћерку мртву у локви крви. Ова девојчица, Милица Ракић, данас је постала симбол страдања недужног

народа Републике Србије и хорора са којим су сваког дана морали да се носе на путу до посла или до продавнице како би купили деци хлеб.

Како би обележио 20 година од НАТО бомбардовања РТС је организовао низ догађаја у којима су посетиоци могли да чују о НАТО агресији. Макета будућег Меоморијалног центра била је представљена заједно са изложбама Бранка Пелиновића и Катарине Трипковић Панчић. Посетиоци су, такође, могли да присуствују приказу књиге РТС издаваштва, по сценарију Предрага Перишића *„О животу и смрти“*.

У поподневним часовима у Дечијем културном центру била је међународна конференција под називом *„Крај некажњености за злочине над новинарима“*. Одржан је комеморативни скуп у коме су учествовали наши уметници, новинари, глумци као и посетиоци. Полагање венаца испред споменика „Зашто?“ обављено је 23. априла као и сваке године. Истог дана, у 20 часова, емитован је документарцац *„Хроника најављене смрти“*. Приказана је и премијера играног филма *„О животу и смрти“* који говори о стравичним догађајима 1999. године, у режији Предрага Велиновића, по

сценарију Предрага Перишића. У среду, 24. априла, емитован је концерт у сећање на погинуле раднике РТС-а „**Само виола**“ који је извео Дејан Младеновић.

На питање „Зашто“?, Србија и даље није добила одговор. Нико није морао нити је смео да страда. Ни један међународни суд упркос безумном крвопролићу није осудио никога из НАТО-а. Ко је и када сазнао за бомбардовање РТС-а? Каква је умешаност домаћих политичара у окрутан шаблон бомбардовања оних који не могу да се заштите?

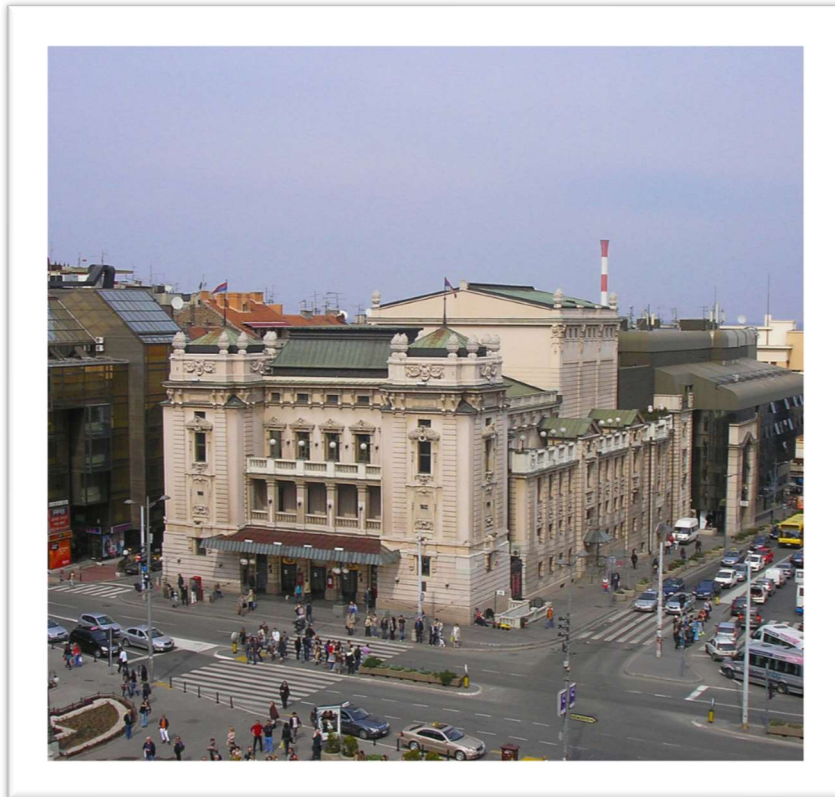
Оно што сви треба да узмемо као поуку из НАТО агресије и ратова уопште јесте да се њима ништа не решава. И дан данас сузе навиру на очи људима из Србије при помену овог великог страдања. Исто онако како су храбри грађани сваке ноћи стајали на мостовима бранећи их по сваку цену и ми треба да станемо испред лица свих оних који пропагирају насиље и рат, и усуђују се да такав нељудски злочин назову именом попут „Милосрдни анђео“.

Теодора Загорац 4-10

~Нова архитектура Београда~

Када кажемо архитектура Београда несумњиво помислимо на зграде као што су Храм Светог Саве, хотел Москва, тврђава Калемегдан и многе друге. Лист Блиц је на свом сајту урадио једну анкету и издвојио је 10 најпрепознатљивијих зграда наше престонице. То су: Београђанка, зграда Железничке станице, палата Албанија, Генекс кула, Рудо, кула Ушће, зграда Генералштаба, хотел Москва, Капетан Мишино здање и хотел Славија.

Када бисмо детаљније обрађивали историјат ових зграда видели бисмо да у београдској арихтектуре можемо наћи траг сваког периода. Постоје зграде предратног периода, Првог светског као и Другог светског рата. У Београду можете видети ретро зграду, као што је зграда Народног позоришта из 1868. и тик поред ње стаклено здање из 20. века.

С обзиром на то да постоји много измешаних стилова, наш град се може поделити на 5 основних:

- Нулти стил
- Класични стил
- Сецесија

- Модерна
- Савремени стил

Све наведене зграде, као и стилови су различити, неки су старији неки млађи. Неки добијају већу неки мању пажњу. Улице наше престонице заиста претстављају времеплов кроз историју и културу нашег народа. Штета што им се пружа тако мало пажње. У последњих 30-ак година архитектура нашег града знатно је напредовала. Уређени су паркови а битније зграде су реновиране. Можда и превише, јер се ових дана све више људи буди без дрвећа испред својих зграда. До недавно могли сте вожњом до центра града кроз једну од најбитнијих улица директно да се вратите у дане бомбардовања. За Београђане је то свакодневица, док се странци, претпостављам, поприлично лоше осећају пролазећи крај ратних скулптура од гвожђа и бетона.

Наравно, морамо у једном тренутку доћи и до популарног Београда на води. Многи људи из струке говоре како у једној старој градској општини као сто је Савски венац, није место једом овако „велелпном“ комплексу. Али, зар није супер да са прозора из собе видите стари део града, Калемегдан и шљаштећи комплекс у ком живите. Све у једном. Још увек није саграђен али у њега се улажу велике наде!

Да не причамо о томе што се цео комплекс гради на месту клизишта, али Београд има довољно новца да издваја на одржавање овог простора, тако да не размишљајмо и радујмо се!

Наравно, ту је и контоверзна гондола од чак 15 метара преко дивне реке Саве. Она би требало да олакша грађанима прелазак преко моста читавих километар. Како идејни творци ове будуће „атракције“ кажу, гондола ће бити упечатљив сувенир свим туристима а грађанима ће свакако олакшати муке у дневном саобраћају. У целој идеји најзанимљивија је чињеница да ће на страни Калемегдана станица бити у „свемирском“

✎ УЛИЦАМА БЕОГРАДА

стилу, што би значило да за урбанизацију Београда границе не постоје. Век 13. и футуризам у једном! Наравно, претпоставља се да ће сва уништена зелена површина бити обновљена.

Поменула бих и велики тржни центар Рајићева, који заиста претерано одскаче од своје околине. Уколико нисте до сад учили оваква одступања јер сте били опчињени брендovima који су вам замаглили вид, крајње је време да о томе размислите.

После свега овога могу закључити да креће једна нова ера у архитектури Београда. Међутим, можда се Београд не би требало толико да разликује од осталих светских метропола. Можда, ипак, треба одвојити стари део града са својом историјом и нови део са светлом будућношћу.

Марија Лазић 4-10

175 ГОДИНА ОД ОСНИВАЊА НАРОДНОГ МУЗЕЈА

Народни музеј представља симбол националне културе и ументости једне државе. Поред тога значајан је јер туристи, у жељи за упознавањем националне културе, посећују народне музеје. Са обзиром на то да Република Србија у последње време полаже много на очување културних добара, и да је и град Београд повргнут бројним реконструкцијама и обновама, и сам Народни музеј је у протеклом периоду претрпео опсежну реконструкцију.

Основан је 10. маја 1844. године указом који доноси министар просвете, Јован Стерија Поповић. Првобитно се звао **Музеум сербски**, и представља најстарији музеј у Србији. Пошто је један од најзначајнијих центара српске културе налази се у самом срцу града, на Тргу Републике. Његов значај огледа се у жељи српског народа да на једном месту сакупи и очува своју културу и традицију. Међутим, да би се формирао

музеј какав данас имамо прилику да упознамо, морало је да прође много времена, стрпљења и жеље за поновном обновом.

Вероватно нисте знали да Народни музеј није одувек био на месту на којем је сада. До 1864. године, музеј није постојао као посебна зграда, већ је био у саставу Народне библиотеке. У наредних 30 година музеј је наставио да мења места свог боравка, преко Капетан Мишиног здања до зграде Филолошког факултета где ће га дочекати Први светски рат, који ће бити одговоран за уништење једног дела музејске колекције. Музеј је 1949. године био премештен у Хипотекарну банку, грађевину из 30-их година прошлог века.

Од тада па до данас, музејске колекције се постепено увећавају. Оно што може да се види у оквиру саме музејске поставке је само један део грађе који Народни музеј чува у оквиру својих збирки. Највећи део се налази у депоима – просторијама у којима се оне чувају. С једне стране ове просторије нису прилагођене специфичним условима за чување артефаката, који захтевају одређену температуру и влажност ваздуха. С друге стране и сама зграда је почела да се распада јер нису рађене никакве обнове на њој, па је велики део колекције музеја измештен, и одлучено је да се музеј на одређено време

затвори не би ли се оне извршиле. Због политичке ситуације, криза, недостатка новца почетком 21. века, сама реконструкција је морала да се одужи.

После 15 година, 28.јуна 2018.године Народни музеј је коначно доживео завршетак свог обнављања. Обезбеђени су специфични услови да све већи број артефаката буде изложен у музеју. Од скоро могу да се виде нека од необичних и значајних дела, као што је саркофаг са

мумијом из 300.године п.н.е. Посетиоци музеја имају прилику да сваке године виде и Мирослављево јеванђеље, најстарији ћирилички рукопис пореклом из 12.века.

У петак **10. маја 2019.** је обележено **175 година** од оснивања најстаријег музеја у Србији. Отварањем Народног музеја, и прослављањем његовог јубилеја, приказује се значај културе за опстанак нације. Поред тога, музеј нуди програме и радионице за различите узрасте, што ће привући велики број младих и пробудити њихово интересовање за културу. Такође, поновно отварање музеја има велики значај и за туристе, јер сама посета граду Београду подразумева и упознавање са нашом културом током векова.

Олга Дивјак и Јана Даниловић IV10

ПРЉАВИ БЕОГРАДСКИ РОКЕНРОЛ - „ВИЗЕЉ“

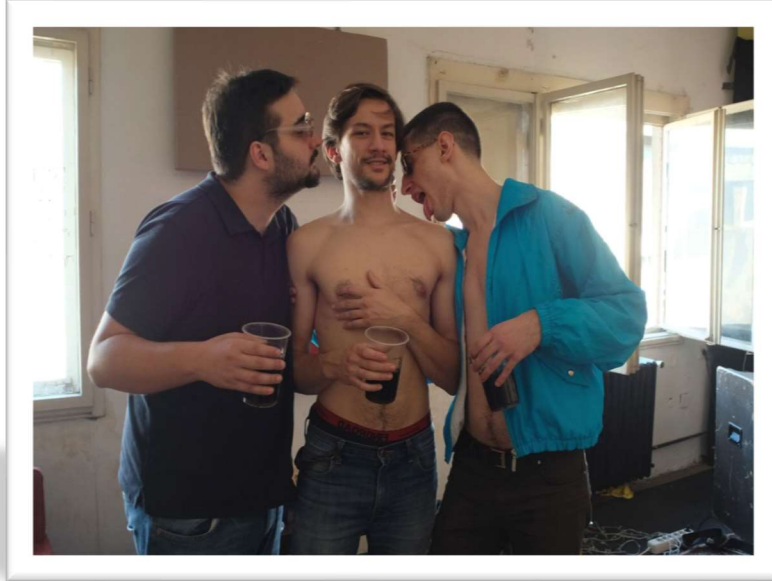
У суботу, 1. јуна, у клубу „Електропионир“ у Цетињској, концерт је одржала алтернативна рок група из Београда – „Визељ“. У пуном клубу, „Визељи“ су успели да у сат времена жестоке свирке пренесу сјајну енергију.

Група „Визељ“ постоји од 2013. године. Поставе су се мењале, али данас је чине: Вељко Милинковић-гитара и вокал (иначе, бивши ученик наше школе), Алекса Недић-бас и вокал и Никола Бајчетић-бубњеви. Својим прљавим рокенрол звуком и интригантним текстовима, успели су да се пробију и да изграде своје име. Иако многи сматрају да су део тзв. Нове београдске сцене, односно бендова насталих у последњих десетак година (као што су: „Репетитор“, „Шајзербитерлемон“, „Газорпазорп“, „Јоханбрауер“ и остали), сматрам да су они право освежење, да су оригинални и да су јединствени.

Неки од њихових музичких узора су Џими Хендрикс, „Пинк флојд“, „Франц Фердинанд“, „Тејм импала“, „Пиксизи“ и „Соник јут“ од страних, и „Репетитор“ од домаћих бендова. Неретко, инспирацију за текстове црпе у књижевности. Снимили су песму „Носорог“, по мотивима из истоименог дела Ежена Јонескоа. Иза себе имају албум „Нај Бољи“, као и 2 ЕП-а: „#1“ и „Суперспектакл“. Вратили су се са своје прве иностране, али врло успешне турнеје у Великој Британији, где су свирали у Лондону, Единбургу, Ливерпулу и Даблину, а концертом у „Електропиониру“ отпочиње њихова домаћа турнеја, која ће бити крунисана наступом на Арсенал фесту у Крагујевцу.

У „Електропионир“ стижем око пола 10, претходно се смрзавајући. Жељно сам ишчекивао да почну, иако ми је било јасно да неће ускоро. У публици срећем пуно другара, ученика, али и професора наше школе, који су дошли да их подрже. После сат и 10 минута чекања, коначно су изашли на бину. Екцентрични и апсолутно посебни, почели су да праше.

Сvirку су отворили са нумером „Мамузе“, да би после уследио њихов нови сингл „Кадилак“. Публика је била у трансу, почеле су прве шутке, а неки су и „пловили“ по аудиторијуму. Сјајна атмосфера. Људи су пустили да их музика носи и препустили су се тренутку, као да ништа друго не постоји. Кулминација је уследила са њиховим хитом „Пустиња“ и са горепоменутом песмом „Носорог“, а слушаоци су тада

дефинитивно отишли у другу димензију.

Мислим да је свако у првим редовима тада остао без гласа. Потом су уследили „Идемо горе“, „Кафа и цигаре“ и обрада песме бенда Буч Кесиди „Нема љубави у клубу“. Басиста Недић се у том тренутку спустио у публику и прикључио се шутки, истовремено свирајући. Наставили смо да скачемо, ђускамо и деремо грла. Концерт су фантастично завршили песмом „Краљ Хорс“ али, наравно, то није био крај. После громогласног позива на бис, изашли су и одсвирали своју стару, али врло познату „Ритам машину“.

Овај концерт је дефинитивно потврдио моје утиске да је „Визељ“ један од најбољих новијих рок бендова Србије тренутно. Иако је ово био четврти или пети пут да их слушам уживо, имам осећај да је сваки пут све боље. Захваљујем им на сјајном проводу и енергији коју су ми пренели, и надам се да ћемо имати још много прилика да уживамо у њиховим наступима, те им желим пуно среће у даљем раду.

Ђорђе Јевтовић 3-10

Београдски маратон

У Београду је 14. априла 2019. године одржан 32. београдски маратон, у организацији „Београдског маратона“ под покровитељством „Атлетског савеза Србије“. Програмом манифестације, поред Маратонске трке(42,195км) као главне манифестације, одржани су и Полумаратонска трка(21,1км) као и Трка задовољства(5км). Право на учешће у Маратону и Полумаратону имају сви заинтересовани старији од 18 година, док је Трка задовољства отворена за све грађане. Као и сваке године, тркачи широм света допутовали су у Београд како би се опробали у једном од најтежих и најзахтевнијих спортских такмичења. Овогодишњи Маратон броји рекордан број учесника, чак 8000 тркача из 15 различитих земаља.

Звук сирене у 10 часова означио је почетак једне од највећих спортских манифестација наше земље. Победу је остварио Кенијац Исак Кипроп Руто са рекордним временом од 2:16:51, чиме је и поправио свој лични рекорд за 1 минут.

– Београдски маратон је био невероватан догађај, оно у чему сам уживао је да видим страст, јединство и добродошлицу Београђана. Ова трка ће бити велика трка и време је данас било фантастично. Мислим да ће „Београдски маратон“ постати један од великих светских маратона у блиској будућности. У Београду сам шести пут, а оно чега се сећам највише из претходних посета је

топлина Београђана. Овде људи воле спорт и разумеју га, Београђани имају спортски дух – били су утисци Пола Тергарта, једног од промотера Маратона.

-Управо завршени 32.београдски маратон остварио је многе значајне рекорде на самој стази, али и по броју учесника и био је одлична прилика да се Београд и „Београдски маратон“ свету прикажу у најлепшем светлу.То је, такође, био и показатељ да Београд одише гостопримством, да је спреман да организује врхунске спортске догађаје.

„Београдски маратон“ послао је поруке о значају доброчинства, заштити животне средине и укључивања широких слојева становништва у рекреацију и трчање као покрет здравља-изјавио је Дејан Николић, директор Београдског маратона поводом значајног партнерства са World marathon Majors серијом.

Проласком кроз циљ последњег учесника на 32.београдском маратону започела је нова ера за овај најзначајнији и најмасовнији традиционални међународни спортски догађај у Србији и то као део „Grand Slam“ маратонске светске серије.

Огњен

Васиљковић

4-10

Европска турнеја једног „копљаника“

Овогодишњи шампион холандске лиге (**Eredivisie**), Ајакс, успео је да после пет сезона врати титулу у Амстердам након убедљиве победе над Утрехтом (4:1) у последњем колу. За победу у пресудној утакмици регионалног првенства (играној 12. маја) круцијалну улогу је имао српски нападач, Душан Тадић, који је у својој дебитанској сезони са новим првацима донео бројне радости навијачима најтрофејнијег холандског тима. Његове партије на „зеленом тепиху“ успеле су да задиве много људи како на регионалној, тако и на европској сцени у виду најелитнијег могућег фудбалског такмичења. Чинило се свима да ће име клуба „Ајакс“ бити урезано по пети пут у својој историји (дугој 119 година) на трофеју Лиге шампиона, али често сурова фудбалска судбина је имала другачије планове.

Њихове путоштвање ван регионалних оквира започеле су веома рано и далеко пре очекиваног времена за једног полуфиналисту овог првенства: 25. јула, чак два месеца пре почетка такмичења. Да би се уопште изборили за своје место у елитном такмичењу „копљаници“ су морали да угуше снове о пласману у Лигу шампиона тимовима као што су Штурм Грац, Стандард Лијеж и Динамо Кијев. Они (Ајакс) су срећом по своје навијаче ове препреке пребродили без и једног пораза у виду четири победе и два нерешена резултата. Жребом у Монте Карлу, који је био одржан 30. августа, одлучено је да су миљеници клуба из холандске престонице упали у групу „Е“ заједно са грчким АЕК-ом, португалском Бенифком и минхенским гигантом Бајерном.

Ајакс је као тим из трећег шешира имао ту срећу да не упадне у тешку групу, па је због тога и поседовао реалне шансе за пласман у елиминациону фазу првенства. Исконски љубитељи фудбала су већ тада, у самом почетку њихове кампање, могли да запазе одважну, креативну и до ситница организовану игру под режијом тренера Ерика Тен Хага. Најмлађи тим на сцени (24. године у просеку) није претрпео ниједан пораз, па чак ни против Бајерна из Минхена са којим се у оба наврата утакмица завршила без победника, резултатима 1:1 и, на Јохан Кројф Арени, 3:3. Као другопласирани у групи „Е“

заслужили су своје место у жребу за осмину финала, одржаног у кући европског фудбала (у Ниону,

17. децембар) где су том приликом сазнали да их следећа препрека чека у Мадриду у виду актуелног шампиона Реала. „Краљевски клуб“ је у последњих пет сезона успео да у четири наврата освоји Лигу шампиона и да се на тај начин упише по 13. пут у листу освајача првенства. Ово ниједном тиму, изузев Реалу, није пошло за руком, и очекивало се да ће Мадриђани просто прегазити Холанђане. Међутим већ након првог меча било је јасно да се то неће извести тако лако, иако је на свом терену Ајакс претрпео пораз (1:2). У реванш утакмици, на чувеном стадиону „Сантијаго Бернабеу“, изабраници Ерика Тен Хага су под вођством Душана Тадића успели да изведу нешто што никоме још од 2015. године није пошло за руком, а то је да избаци „краљевски клуб“ из Лиге шампиона.

У Реаловом дворишту, навијачи најтрофејнијег тима овог такмичења су гледали како њихови миљеници губе резултатом 1:4 од стране тоталног аутсајдера. Према многим, Душан Тадић је одиграо своју утакмицу каријере у којој је био два пута асистент и стрелац трећег поготка. Након овог историјског подвига шта год да је урадио амстердамски тим не би се могло сматрало разочарањем.

(Састав холанске екипе коју је изабрао Ерик Тен Хаг пред дуел са Реалом из Мадрида)

Њихов следећи противник је био првак италијанске лиге, Јувентус, који такође није умео и поред силних звезда у своме саставу (Кристијано Роналдо, Пауло Дибала, Даглас Коста, Ђорџо Кјелини...) да одговори надахнутом Ајаксу. Први меч на Јохан Кројф Арени се завршио нерешеним резултатом (1:1), а у драматичној реванш утакмици на терену „Старе даме“, млади Де Лихт (19 година) матирао је јувентусовог чувара мреже у 67. минуту игре за пласман у полуфинале. Тамо их је сада чекао препорођени Тотенхем који је у невероватној утакмици срушио прваке острвске лиге, Манчестер Сити.

На новом Тотенхемовом стадиону пред 60.000 навијача, Ајакс је однео минималну победу (0:1) захваљујући виталном голу у

гостима постигнутом до стране Дони ван де Бека. У реванш утакмици пред дупке пуним трибинама Ајакса, прво полувреме је у потпуности припало Холанђанима који су контролисали игру, имали већи посед лопте и вршили високи притисак који се исплатио захваљујући погоцима од стране Де Лихта(у 5. минуту) и Зијеха(у 35. минуту). Са укупном предношћу од 3:0, чинило се да су све звезде наклоњене „копљаницима“ и ученицима Ерика Тен Хага. Нико није слутио, чак и највећи оптимисти, да ће састав Маурисија Покетиња успети да изведе преокрет против самоуверених Холанђана. Међутим, не каже се без разлога да је лопта округла и да је у фудбалу све могуће. Бразилац из редова енглеског тима, Лукас Моура, који је привремено мењао повређеног и најбољег играча тима(Хери Кејна) и који је већи део сезоне „грејао клупу“, искористио је своју прилику и у другом полувремену постигао три поготка. Прва два су уследила у кратком временском размаку(у 55. и 59. минуту), а трећи гол је уследио у последњим секндама игре, тачније у 96. минуту. Захваљујући већем броју голова у гостима које је имао Тотенхем у односу на своје ривале, у року од 45 минута сан навијача Ајакса се разбио у парампарчад, а сузе радоснице претворише се у горке сузе туге.

Без обзира на све на ово Ајаксово путавање нико не гледа као на неуспех и поред испадања у полуфиналу, већ као повратак холанског фудбала на велику сцену. И то у великом стилу,

(Душан Тадић изражава захвалност својим навијачима после херојског тријумфа над Реалом из Мадрида)

Максим Њего 4-10

Делови Нотр Дама и векови француске историје одлазе у ДИМ

У уторак, 15.априла ове године, један од симбола Париза и специфично здање француске архитектуре, већим делом је изгорео.

После вишечасовне истраге, француско тужилаштво саопштило је да иза пожара не стоји кривично дело и да је пожар избио игром случаја. Ватра се брзо ширила, те је, упркос великим напорима ватрогасаца, прво почео да гори торањ париске катедрале, а потом се урушио и кров. Подсетимо, Цивилна заштита саопштила је да је немогуће гасити пожар из ваздуха, како су то предлагали многи Парижани, јер би то могло да доведе до урушавања целокупног здања.

Највеће звоно на катедрали датира из 1671.године, преживело је Француску револуцију и друге велике догађаје из француске историје, укључујући и оба светска рата.

Репортери једне француске телевизије разговарали су са људима који су се нашли на лицу места: „ Нисам могао да останем код куће, морао сам да дођем. Сви смо волели Нотр Дам. Био је део наше културе и историје“, објашњава један грађанин.

Према проценама стручњака, реконструкција катедрала могла би да износи минимум 300 милиона евра, а максимално 600 милиона. Званична процена трошкова тек треба да буде саопштена, преноси ВВС.

Очуване реликвије

Једно од најдрагоценијих блага је круна од трња, за коју се верује да су је ставили на главу Исуса Христа за време његовог распећа, а она је, према речима монсињора Патрика Шове, спасена. Оригиналнo из Јерусалима, дата је Краљу Лују IX који је саградио Свету капелу у Паризу, касније трансформисану у Нотр Дам.

Знаменитости

У граду пуном легендарних грађевина, ову готску бајку стару 850 година истичу многа обележја, међу којима су розете, њене две куле, звона, гаргојли, готски торањ и специфичне оргуље. Катедрала има три розете које датирају из 13. века, а спадају међу њена најславнија обележја.

Први и најмањи прозор на западној фасади, завршен око 1225. године, чувен је по начину на који стакло наизглед подупире камени рељеф око њега. Две куле Нотр Дама високе су 68 метара, а кад се попнете уз 387 степеника, колико укупно имају ове две куле, имаћете поглед на цео Париз. Званичници су изјавили да су обе остале нетакнуте. Гаргојли су митска створења специфична за готску архитектуру, а представљају мешавину више животиња. Један од њих био је део Нотр Дама. Најславнији – познат као „Штрига“ гаргојл – налази се на врху грађевине, мотри на град држећи главу наслоњену на руке. Катедрала има 10 звона – највеће, познато као Емануел, тежи више од 23 тоне и постављено је у јужну кулу 1685. године.

Нотр Дам је 2013. године прославио 850. годишњицу, а тада су поново изливена мања звона из северне куле. Свако је благословено именом свеца, како би се реконструисала оригинална звона која су отопљена у топовску ђулад током Француске револуције.

Историјат цркве

Изградња цркве је започела док је бискуп био Морис де Салиј и трајала је више 2 века, од 1163. године све до половине 14. века. Након револуција на катедрали су предузети значајни, и често оспорени, подухвати које је водио архитекта Ежен Виоле ле Дик и током којих су у структуру и архитектуру катедрале уведени нови елементи и мотиви. Управо због ових подухвата уметнички стил катедрале није јединствен, иако су преовлађивали елементи ране и класичне готике.

Катедрала Нотр Дам грађевина је снажног симболичног значења како за католичку цркву у Француској тако и за свеукупно француско друштво. Била је место бројних значајних догађаја француске историје. Током средњег века била је жупна црква и 1239. године у њу је пристигла реликвија која се према традицији сматра Христовом трновом круном. Године 1804, уз присуство папе Пија VII у катедрали је крунисан Наполеон . Након што је 1944. године Париз ослобођен од немачке окупације, унутар катедрале певала се химна Магнификат. Била је инспирација многим уметницима, а најпознатије дело за које се везује је *Звонар цркве Нотр Дам* Виктора Игоа.

Јовић Јана 4-10

Балканска међа

У протеклих неколико година у руској кинематографији појавило се доста пројеката који се већ могу сврстати у посебну категорију. Њихов циљ је „потрага за духовним везама”. И најчешће, „клешта“ се траже уз помоћ војних и ратних дешавања. Како се односити према овом феномену, сви одлучите сами за себе, али „Балканска међа” Андреја Волгина је несумњиво филм ове категорије.

Историјски тачно, или не?

Историјска борба.

У ноћи између 11. и 12. јуна 1999. године, батаљон ваздухопловних снага руских оружаних снага заиста је заузео аеродром у Слатини. Улаз у Приштину емитован је на CNN-у. Али, није било борбе за аеродром Слатина, а шачица руских специјалних снага се није борила у ватри и диму против стотина бруталних брадатих Албанаца. У филму, ова непостојећа битка главни је догађај који траје најмање четрдесет минута.

Овде се, наравно, може тврдити да играни филм није документарцац, а фикција у њему је дозвољена и понекад пожељна. То је истина. Међутим, ако се филм рекламира на друштвеним мрежама под слоганом „Свет мора знати истину“, ако постоје наслови који нас вежу за одређене догађаје и датуме, наговештај је да је „Балканска међа“ постављена од стране аутора као нешто стварно, а не фиктивно.

Радња филма

Косовски оружани сукоб 1999. године улази у нову фазу. У том смислу, руска команда одлучила је да у Приштини уведе тенковски конвој мировњака, тако да они заузму стратешки важан објекат - аеродром Слатина. То би требало урадити пре доласка НАТО трупа. Међутим, ствари нису тако једноставне: група албанских терориста населила се на аеродром, под вођством извјесног Смука, а Бекова специјална група би требало да их

избаци из овог објекта.

На самом почетку филма, вођа групе Андреј Шаталов избацује из летећег хеликоптера ненаоружаног ратног заробљеника, чије су руке везане. Да, током битке овај човек је убио Андрејевог пријатеља, али када узмете митраљез и одете у рат, претпостављате да ће вас упуцати. И зашто се ова акција Шаталова мора сматрати племенитом и херојском потпуно је нејасна. Иначе, управо због убиства ратног заробљеника, чланови групе су отпуштени из оружаних снага и лишени су држављанства - забрањен им је повратак у Русију.

Утисак младих

Сваки грађански рат је бол и пакао. Југословенски сукоби деведесетих - једна од најгорих страна овог пакла. Било је пуно крви, то сви знамо. Али, у овом случају, питање је ко је крив, а историчари ће дуго времена сламати копља у овој области. Тако да је једна супротна страна у белој одећи, а друга - у црној, благо речено, нетачна. Али, за ауторе Балканске границе нема питања: Срби су само хероји и жртве. Упркос овим чињеницама утисак младих гледалаца је остао позитиван. Биоскопске сале су и даље попуњене када је пројекција овог филма у питању, и тиме и заслужује прво место као најгледанији филм у периоду 2019. године. Српска глумачка екипа са Милошем Биковићем на челу опет успева да испуни очекивања и изврши задатак, како у рату тако и на платну!

Павловић Љубан 4-10

СРЕЋНА ВАМ НОВА... ТЕЛЕВИЗИЈА?

Медији. Тешко је данас и претпоставити како би наш живот изгледао без медија. Они су свуда око нас, готово би се могло рећи да и ми живимо у медију, и врло је тешко повући границу између реалног живота онога што се дешава у том недефинисаном , а ипак тако снажно присутном свету информација, речи и покретних слика. Али, шта је живот без слободе? У ствари , може и овако: Шта је медиј без слободе? Тема о којој слушамо свакодневно и око које се ломе копља у разговорима у кафанама и око славског стола.

Приметићете да се у дијалог о овој теми једино не води управо тамо где би то, у нормалном друштву било исправно и логично, управо на медијима. И тиме долазимо до суштине. Неслобода медија је у Србији драматично унапредовала ако се ограничавање слободе јавне речи и

мисли уопште може назвати 'напретком'. Да би се претходна тврдња недвосмислено потврдила није потребно наводити податке међународних организација попут „Репортера без граница“ или „Human’s Right Watch“ о стању слободе медија у Србији.

Довољно је узети даљински у руке и провртети неколицину ТВ канала или прошетати се до првог киоска и сагледати сву силу жуте штампе која на најстрашнији начин трује, горе поменути ,медијски простор. А ако су медији наш живот, онда тровање истих трује и нас.

И зато, сваки покушај појаве медија који звучи и говори нешто другачије представља право освежење. Нова С је једно од таквих , малобројних освежења. ТВ станица која својим садржајем покушава да поврати атмосферу не тако

давних дана када смо са екрана могли чути и информације које одступају од званичне пропаганде оних који су на власти. Појава НОВЕ је важна и из још једног разлога. Општа примитивизација медија је неминовна, пратећа појава неслободе медија у Србији. Непримерени садржаји, псовачки речник и шљам свакојаке врсте, постали су уобичајени и доминантни на српским медијима. Лакше је сазнати колико је крви исцурило масакрираној певачици, колико је тачно грама кокаина конзумирао слупани фолк певач, него о успеху спортиста или српских научника.

Слобода говора и истинита информација су од кључне важности за једно друштво. Без тога изнад овог народа се формира балон привида, привида живота у коме тумарамо убеђени да је тај затровани ваздух лажи који удишемо најздравији на свету.

Са повратком Нове С телевизије, на мале екране вратила нам се и дугоисчекивана Оља Бећковић и наставак недељне традиције размењивања утисака. Ово је можда и понајвише обележило долазак ове телевизије, поред наравно и повратка Ивана Ивановића и његовог вечерњег програма као и саме чињенице да смо добили нову платформу на којој напоскон можемо чути спектар различитих мишљења.

Наравно, поред политички-оријентисаних емисија на њој се емитују неке од наших најпопуларнијих серија данашњице међу којима су „Убице мог оца“ и „Сенке над Балканом“, и још једна серија која подсећа на време доминације телевизије Б92 „Корак напред“.

Сама помисао на чињеницу да ће вам право исказивања мишљења бити одузето уколико се оно не поклапа са туђим, када је тако банализујете, прилично је поражавајућа за 21. век

који, малтене, са собом носи мото слободе и прихватања.

Дакако, ово је и даље како јој и име каже „Нова“ телевизија, с обзиром на то да је њено емитовање у Србији отпочело 25. марта 2019. године, па јој тиме и треба пружити још прилика да се покаже и задобије поверење гледалаца.

Она је доступна свим СББ корисницима, као и на апликацији ЕОН која се може прибавити и без СББ кабловске телевизије али, свакако, њена је доступност знатно ограничена и то је један од аспеката на којим би требало да се поради. Тиме бисмо можда могли као друштво да подржимо сваки облик добијања прилике за слободу изражавања, ако већ нисмо успели да остваримо то да нам слобода постане норма, а не утопијски циљ. То је барем најмање што можемо да покушамо.

Стојановић Јана 4-10

Вулкан плаво беле боје

Санторини је једно од пар еклузивних летовалишта у Грчкој. Окружује га мали архипелаг острва који су, међутим, активни вулкани. Последња ерупција десила се педесетих година прошлог века. На први поглед нико не би могао помислити да тако рајски пејзажи у ствари иза себе крију смртоносне вулкани. Упркос томе што живе на вулкану, мештани Санторинија су веома љубазни као и свуда у Грчкој. Па ипак, у поређењу са ценама, њихови производи нису одушевљавајући. Таква услуга може се добити за много мању цену, било где у Грчкој.

У складу са тим колико је пласиран на друштвеним мрежама, очекивала сам много више.

Испоставило се да је то фотогенично место, али у реалности ништа боље од осталих грчких летовалишта. Такође, много парова бира Санторини за место венчања. Мислим да у околини Београда постоји много лепших и приступачнијих места за венчање. Али, засигурно ће више

одговорати паровима, него младим људима.

Пејзаж који се види из авиона, када се приближавате острву, обећава. Међутим, на самом острву постоји много градилишта, напуштених кућа и улица који кваре први утисак. Све време у току вожње по острву осећала сам се клаустрофобично, јер су улице веома уске, довољно да прође један аутомобил. Путеви се налазе у дивљини, и, ако застанете на секунд, уочићете пуно гуштера и мачака. Такође, врло је чест приказ да на јавним путевима стоје људи који изнајмљују магарце и који нуде да вас спроведу до дестинације кроз околне, шумске путеве.

На Санторинију не постоји лош смештај. Квалитет смештаја се мери по томе колико је удаљен од града. То има и лоше стране, јер обично домаћини дозвољавају себи да занемаре многе ситнице које значе туристима. Обично касне, не спреме доручак у договорено време, или касни превоз са или до аеродрома. Између домаћина и туриста не постоји много професионалности. Грци су као и свуда врло љубазни и опуштени, можда чак и превише, што се мени лично није допало. Врло често се дешавало да спомињу српске фудбалске клубове, када споменемо одакле долазимо. Такође,

сам Санторини нема пуно становника, с обзиром на то да већина људи које смо упознали долазе из околних крајева Грчке и обављају сезонске послове.

Санторини има пар градића, који су у поређењу са нашом метрополом мали, али у односу на њихово острво су велики. Два највећа града су Тира и Иа. Оба су специфичне на свој начин, међутим Иа је оно што видимо на сликама Санторинија. Градић испуњен бело плавим кућама, црквицама и малим кафићима. Углавном су без могућности прикључења интернету. Гужва је веома велика како у Ии тако и у Тири.

Оно што ми је остала лепа успомена из Ие јесте Ускрс проведен тамо. Отишли смо на литургију у једну од градских црквица, а свештеници су делили поклончиће свакоме ко уђе у цркву. Оно што сам приметила јесте да сваки делић тог поклона донира нека другачија прехрамбена продавница. Посластичарница је поклонила чоколаде, пекара традиционално Ускршње пециво, једна од продавница јаја итд. Врло је лепо видети како мештани помажу једни другима и знају да цене мале ствари, као и да уживају у њима. Приметила сам да имају много више стрпљења, него оно на шта смо навикли у Београду. Не узимају за зло ако их случајно у пролазу нагазите или гурнете. Није им потребно ни извини. Једноствено, живе у много опуштенијој атмосфери и на сваки начин ће се потрудити да избегну конфликт.

Осим боравка у цркви, у градићима је лепо и за шетњу. Оно што уме да буде проблем јесу векике гужве, зато је врло битно паметно бирати термин обиласка. Постоје модерни кафићи за младе, али осим тога не постоје места за ноћни живот. После девет сати ништа не ради, тако да изласци трају веома кратко. Највећи број локала су златаре. Велики број златара, као и посластичарница, држе породице које се тим послом баве дуги низ година. Пријатно вас дочекају и упознају са свим члановима. Нама су у златари препоручили чак и неке ресторане. Били су одлични! Без њихове препоруке не бисмо никада успели да их пронађемо јер су лоцирани поред обале, а такође су врло традиционални и не можете наћи препоруку на интернету. Један од њих налазио се на самој ивици стене која извире у мору. Нема гужве и веома је пријатна атмосфера, а цене су далеко приступачније него у центру града. Оваква места треба мало боље потражити, али свакако су једно од незаборавних искустава.

Како нема много места за обилазак, једнодневна крстарење је идеалан избор. На броду ће вам послужити ручак у неким од малих, пустих лука. Уколико се окупи неко веће друштво, мислим да је ово идеалан начин како да се проведе дан. У току летње сезоне брод прима двадесетак путника.

Моја породица и ја смо имали много среће јер смо обилазили Санторини у мају и били смо сами на броду. То је свакако још једна препорука и много је угодније обилазити острво у мају и због саме врућине. Бродом се обилазе три најпознатије плаже, црна, црвена и бела, а у позадини се чује музика са радија на броду. Већ у мају су се неки туристи и купали. Све плаже су настале различитим облицима вулканског деловања. Изгледају врло занимљиво, међутим, неке од њих нису безбедне. Свака је окружена великим стенама које су у црвеној, потпуно белој или црној боји. Овако нешто никада раније нисам видела. Плаже као плаже, прилаз води и песак су као и на свакој пешчаној плажи. Међутим, ако се возите бродом он ће стати на свакој плажи и обезбедити време за купање. У стенама које окружују плаже могу се видети остаци старих кућа, затрпане магмом. Плаже се налазе далеко од градова и зато мислим да Санторини није идеалан избор за моје вршњаке. Без изнајмљеног аутомобила не може се отићи много даље од хотела, али обилазак бродом је одличан избор! Посада је веома љубазна и сами спремају ручак за вас у кухињи на броду. Капетан лично спрема роштиљ. Такође, позвао нас је више пута у своју кабину и показао како се управља бродом. Уме да се деси да буде врло хладно на мору, али чим то примети посада, припреми ћебенце за вас.

Још једна од атракција Санторинија јесте возња на магарцу. Како су улице веома уске, а постоји велики број степеница, мештани се служе магарцима које и туристи могу изнајмити. Степенице воде од луке па све до врха града и приближан број степеника је 580. Врло је стрмо и клизаво чак и да се сами пењете. Све време је испод вас камен и то је још једна од мана острва, што је веома вруће чак и у пролеће, а како све време идете узбрдо и низбрдо често се умарате. Лично, било ми је мучно да гледам животиње како се напрежу, а често умеју да буду и агресивне, тако да ову атракцију не препоручујем!

Последња занимљивост, коју многи домаћини овог места препоручују, јесте залазак сунца. Многи кафићи су намењени управо за посматрање заласка, али прелепо је гледати га са било ког места. Морам признати да је на броду било најлепше. Поглед на отворено море на чијем крају тоне сунце, небо у свим нијансама розе, љубичасте и наранџасте боје, ветрић који вам носи косу и

РЕПОРТАЖА

мирис мора - непроцењиво. Уобичајено је видети велики број просидби у овом делу дана. Међутим, и ако дођете без партнера лепо искуство вам је загарантовано! Све што је потребно јесте мало стрпљења и пуно позитивне енергије. Верујем да се уз њих све негативне стране овог сунчаног места преброде.

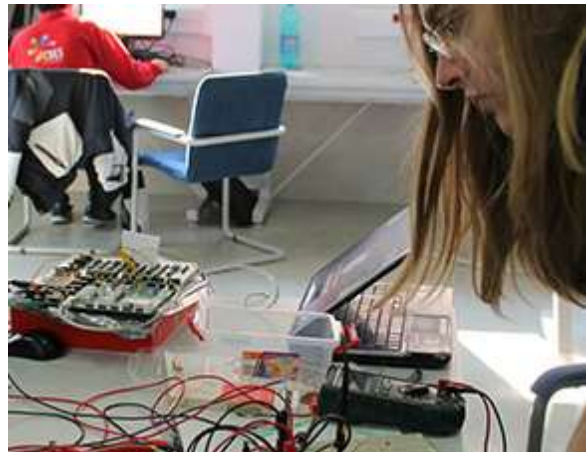
ЈОВАНА ЉЕВНАЈИЋ 4-10

У Петницу иду само штребери - мит или истина

У Петницу иду само штребери! Био је то први коментар мојих пријатеља када сам им рекла да бих волела да одем на семинар психологије у ову истраживачку станицу за младе. Волим психологију. Она је за мене много више од једног предмета у школи. Ово је један од ретких предмета који сам учила из неке страсти а не само механички ради добре оцене.

Међутим, школа ми није пружила адекватну количину знања из овог предмета. Почела сам зато да је тражим на различите стране. У том мору могућности налетех на сајт истраживачке станице Петница. Гледајући смерове угледала сам и психологију! Сутрадан испричала сам пријатељима како размишљам да одем у Петницу, очекујући њихову подршку. Уместо подршке ударио ме је талас негативних коментара, попут: „Шта ћеш тамо, тамо има много чудака” или „Ма биће ти досадно, зар ти није довољно то што оволико учимо у школи”! Обесхрабрена коментарима људима у које имам поверења моја жеља је почела да се гаси. Можда то стварно није за мене, помислила сам.

Потиснула сам ту жељу и већ скоро скроз заборавила на њу све док нисам упознала једну девојку која је била у Петници. Усхићено и задовољно ми је причала о свом искуству. Није била на семинару психологије али ми је објаснила принцип функционисања саме станице и топло ми препоручила да конкуришем. Након разговора са њом схватила сам да ма колико ми пријатељи желели најбоље, они заправо не знају ништа о Петници, с обзиром на то да нико од њих није

искусио боравак тамо. Они су само понављали „митове” о Петници који међу ђацима, не удубљујући се у тачност тих информација. Морам признати да сам и ја била дуго један од њих. Сетих се тако оне чувене реченице савременог доба: „Изађите из зоне комфора! Пробајте нове ствари и радите на себи”. Колико год била излизана реченица, заправо, прилично је истинита. Почела сам тако да припремам пријаву за Петницу. Није било лако пошто је пријава обухватала писање састава, биографију и пријавни формулар у који је улазило и писмо професора, као и мишљење школског психолога. Имајући у виду мањак времена, у пар налета сам размишљала да одустанем и од саме пријаве. Међутим,

подршка разредне и родитеља дошла је у правом тренутку, те сам ипак успела у последњем часу да све саставим и пошаљем.

Након месец дана на кућну адресу ми је стигло писмо да сам прошла и да ме очекују на зимском семинару у фебруару! Биле су то дивне вести. Још лепша вест стигла је од моје другарице која је, такође, била примљена и то баш на исти семинар. На путу до тамо причала ми је детаљно о свему што се ради у Петници. Њена блиска пријатељица баш се вратила са семинара хемије када смо ми полазиле, те је она била добро информисана о свему захваљујући искуству другарице. Испричала ми је како се тамо пишу научни радови и до два, три после поноћи.

Да није лако али да је занимљиво и да је друштво одлично. Мени је у глави само одзвањала та реченица да се пишу научни радови до касно у ноћ. То нисам знала, а заиста

је мало незгодно да, сложићете се, ово чујете на путу до тамо. Почела сам да паничим! Никад раније нисам писала такав рад, а трудила сам се да своје обавезе завршим до поноћи да бих била одморна за наредни дан. Страхovala сам да нисам довољно добра за место у које иду млади научници, не размишљајући да су и они само почетници и да се налазе у истој ситуацији као ја.

Када смо стигли упознали смо се са нашим менторима који су водили семинар и били одговорни за нас у наредних седам дана. То је тим дивних, младих и ентузијастичних студената психологије од којих је већина некада седела на истим предавањима у ИСП као и ја сада. Упознали су нас са концептом и распоредом предавања, а онда смо прешли на међусобно упознавање. Наредних седам дана имали смо више предавања дневно на тему различитих области психологије. Поред предавања учили су нас како се врши право научно истраживање и упознали нас са основама науке. Предавачи су, поред ментора, били и професори са Филозофског факултета који су ову озбиљну науку представили на оригиналан и занимљив начин. Били су пријатни и спремни да одговоре на исто питање и по више пута, све док нам свима не буде довољно јасно. Заиста су ме одушевили!

Ментори су нам задали два задатка која су се заснивала на томе да направимо наша мала прва научна истраживања. Имали смо одличне услове за рад, почевши од научне

библиотеке где су нам књиге у сваком тренутку биле доступне, собе са компјутерима, као и могућност консултације са нашим менторима. Време за писање рада ограничено је на један дан што је за мене представљало најстреснији део боравка. Предавања су трајала и по пар сати па је једино слободно време за писање рада била ноћ. Уверила сам се у то да се у Петници

никад не спава! Тај мит је истинит! Радове смо писали до два ујутру а када бисмо завршили остајали смо још мало будни зарад дружења. Међусобно смо мотивисали једне друге и кроз смех све завршавали на време. Било нам је лакше јер смо се налазили заједно у овом изазову. Кажу да су људи у Петници посебни, и то је још један од ретких истинитих митова о овој истраживачкој станици. Окружен си младим интелектуалцима који воле да се забављају али исто тако и уозбиље док марљиво раде на својим пројектима. Све нас је спојила љубав према психологији.

Данас често волим да отпутујем мислима до Петнице. Она је била један нови путоказ у мом животу. Помогла ми је да боље упознам себе и своја интересовања. Изградила ми је самопоуздање јер сам превазишла саму себе урадивши ствари за које сам мислила да нисам спремна. Усмерила ме је на људе истих интересовања. Научила ме је да понекад ризикујем и не играм увек на сигурно. Да будем храбра и пробам неке нове ствари јер сваки ризик доноси и нова непроцењива искуства и знања!

А, ви? Јесте ли спремни да кренете путем својих снова?

Ања Анђела Пантић 3-8

АТЕИЗАМ

Начин живљења

„Тада,мислим, некаква
мудрином обдарена глава увиде
да измислити треба страх од богова
к'о ужас онима што тајно снују грех
ил' делом или речју или мислима”

Критија(460-403 г.с.е)

Атеизам се не сматра творевином новог доба нити прећутном тајном нарочито окрутног инквизицијског средњег века. За разлику од агностицизма (грч. agnostos- непознато,несазнајно) који представља сумњу у постојање бога али не и тврдњу у којој се побија исто, атеизам је порицање било какве божанске постојаности. То је оно у шта верујеш или не верујеш, агностицизам је оно што знаш или не знаш.

Велики утицај монотеистичких религија огледа се управо у старим књишким дефиницијама атеизма-тврдња да не постоји бог, а не богови!

Велики број религија се заснива на неприкосновеној вери у бога, стога, постоји простор за атеизам.

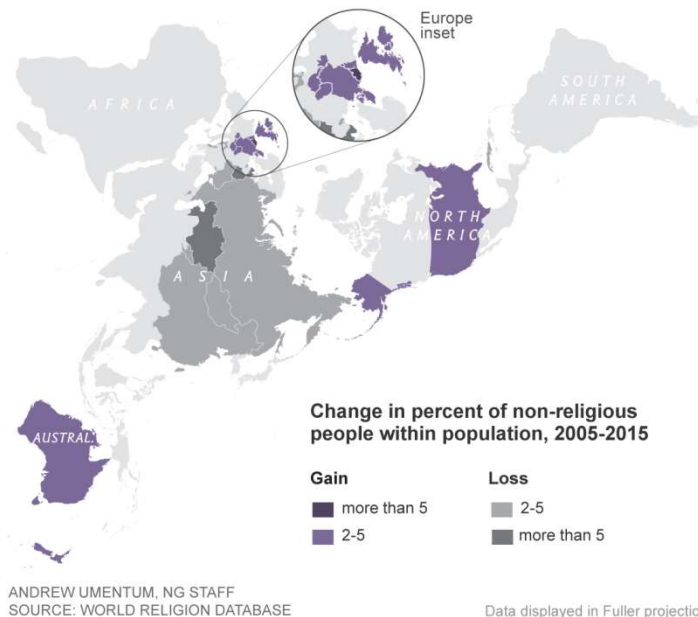
Радикални мислилац, филозоф и зачетник егзистенцијализма, Фридрих Ниче, у својим револуционарним делима „Тако је говорио Заратустра" и „Весела наука" изјављује да је бог мртав, чиме жели да искаже забринутост због смањења религиозности и пораста атеизма због које би свет могао да се стрмоглави у пропаст услед недостатка моралног компаса који пружа сама религија.

„Бог је мртав! Бог остаје мртав! И ми смо га убили! Како да се тешимо ми, убице свих убица? Зар ми сами не морамо постати богови да бисмо само изгледали њих достојни? " – Весела наука,одељак 125

Западњачки свет се поуздао у божја правила хиљадама година јер су одржавала ред у систему и давала смисла људском животу.

Без њега, друштво се претвара у нихилистичко, што су многи сматрали озбиљном претњом.

То представља и један од највећих проблема: извор моралих стандарда. Пошто не потиче од бога, или су успостављени на основу сопствених начела, или су адаптација на друштвено наметнуте стандарде или мешавина оба. У случају првог исказа, питање је шта би то могло оправдати ставове појединца као исправне, пошто су засновани на субјективним уверењима и искуствима. Други исказ поставља питање: Шта то чини једно друштво бољим од другог?

Друштва су током историје правила свакакве стравичне грешке, а праве их и данас. Стога се ни не може сматрати исправним јер мноштво фактора утиче на образовање моралних начела људи одређеног поднебља са честом употребом речи „култура“ као оправдање.

А ако би се појединац водио сопственим моралним начелима које би притом покушао да

усклади са друштвеним, онда би субјективно доносио суд о исправности правила која проистичу из таквог света чиме би имао исти проблем као присталица почетног исказа.

***НОВА СВЕТСКА РЕЛИГИЈА- НЕ-РЕЛИГИЈА**

Не дешава се толико често да цркве „остану без посла“, али последњих година и деценија, забележен је поприлично велики број цркава које су услед недостатка верника и интересовања престале са радом.

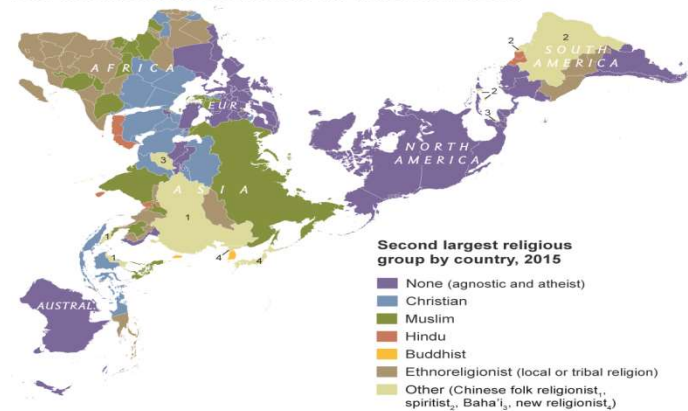
Број религиозно неопредељених ни за једну групу, који се називају „ниједни“, у константном је порасту и представља другу по величини нерелигијску групу у Северној Америци и већини Европе. У САД, „ниједни“ чине скоро четвртину становништва. У протеклој деценији, амерички „ниједни“ су претекли католике, главне протестанте и све присталице нехришћанских вера.

Недостатак верске припадности има велики утицај на то како људи мисле о смрти, како подучавају своју децу, па чак и како гласају.

Дуго су била предвиђања да ће религија нестати из релевантности људских живота током модернизације света, а све недавне анкете откривају да се то догађа запањујуће брзо. Француска ће ускоро имати већинско секуларно становништво, као и Холандија и Нови Зеланд, док ће Велика Британија и Аустралија ускоро изгубити хришћанску већину. Религија убрзано постаје мање важна него што је била, чак и људима који живе у земљама у којима је вера утицала на све, од владара до граница и архитектуре.

A new perspective on global religion

More than half the people on the planet call themselves Christian or Muslim, making their faiths the largest in at least 200 countries. Looking beyond the majority, however, reveals patterns of belief indicative of former connections and future developments.

ANDREW UMENTUM, NG STAFF
SOURCE: WORLD RELIGION DATABASE

Унутар редова неповезаних ни за једну религију постоје различите поделе. Неки су атеисти, други су агностици, а много више се не обазире ни на какво изјашњавање.

*Нова перспектива глобалне религије: Више од половине људи на планети се изјашњавају као хришћани или муслимани, чинећи своје вере најзаступљенијим у барем 200 земаља. Међутим, размишљајући другачије од већине, откривају се нови обрасци веровања који наговештавају везу прошлог и будућег развоја

Атеисти имају тенденцију да религију виде или као проблем или као узрок проблема, чак и онда када су неки сасвим други уочљивији. Као што теизам и јесте и није проблем , и чак и ако је атеизам исправан, он и даље није одговор ни решење. Недостатак вере не представља одбацавање моралности, већ слободу сопственог разлучивања исправних и погрешних ствари без уплитања било каквих божанстава и казни које они извршавају.

Анђела Матовић 4-10

Здрава исхрана

Колико пута нисте имали снаге да устанете из кревета, идете у школу, изађете у град са друштвом, одете у биоскоп? Колико пута сте били уморни чим устанете, а дан започели само шољицом кафе? Уколико су Ваши одговори на ова питања ДА, време је да се позабавите својим животом, здрављем и исхраном. Ваше здравље и продуктивност директно су повезани са начином исхране који свакодневно примењујете.

Већина људи не размишља о пословици „здравље улази на уста“, све док их проблеми са метаболизмом не натерају. Здрава храна је заправо сва храна која човека одржава здравим. Нездрава храна је она која трује

човека. Најбитније је то да мора да постоји мера, јер мало неке хране је добро али уколико се претера може бити токсично. Ми данас живимо у изобиљу хране и то је оно што нас упропашћава. Наши организми не могу довољно брзо да прераде токсине којима се трујемо. Стално се јављају занимљиве теорије о томе како треба јести, коју комбинацију

хране и шта треба избацити. Праве се разне табеле и рачунају се калорије које уносимо свакодневно.

Нутритивно вредна храна у право време и правој количини је заправо решење. Поред правилне исхране јако битно за организам јесте хидратација тј. уношење довољне количине воде. Вода је основни градивни састојак свих нас. Током јела најбитније је да полако једемо, на тај начин се желудац пуни постепено и шаље сигнале у мозак да ли смо сити или не. Многи мисле да ако ништа не једу успеће да смршају и да се на тај начин што ће појести

само две поморанџе на дан они хране здраво. То заправо није добро јер на тај начин можемо довести тело до болести која се зове анорексија. Када се крене са таквом исхраном(да једемо 2 пута дневно) наш организам се навикне након неког времена и када приметимо да нам је доста и желимо да кренемо да једемо нормално он ће то одбити. Тада може доћи до болести која се зове булимична, јер наш организам неће бити навикнут на толике количине хране и заправо ће оброк који је иначе нормалан он сматрати преједањем. У току дана треба имати 4-5 оброка који ће бити мањи.

Треба се, такође, придржавати правила да се после 18 часова не сме јести. Увече треба избегавати воће и превелике оброке. Треба јести избалансирано, и месо и поврће. Најбоље је правити комбинације. Воће штеди енергију и помаже прочишћавању организма и неутралише штетне киселине. После воћа долази поврће, добро комбиновано са концентрисаном храном којом се назива сва храна која није воће и поврће. Треба смањити унос масних киселина, шећера, холестерола, соли, кафе, алкохола и дувана, и да повећамо унос природних сокова и чајева. Што се тиче сокова, најбоље је купити воће и направити природне цеђене сокове код куће. Све што се продаје у продавницама су чисте прерађевине са доста емулгатора. Због тога када сте у кафићу- боље наручите воду него сок.

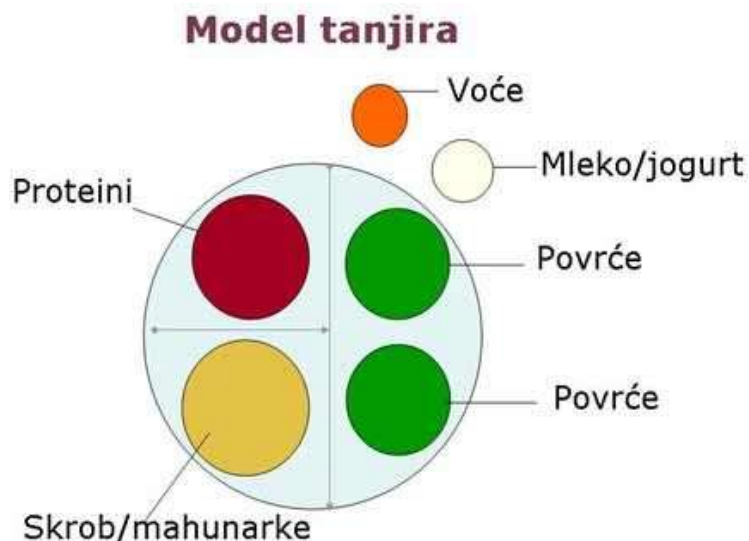
Орашасто воће, бадем, лешник, кикирики и други, веома су важни као здрава храна богата минералима, витаминима, беланчевинама, угљеним хидратима и мастима. Доручак не треба избегавати јер је то, заправо, најважнији оброк у току целог дана. Поједите овсену кашу или јаје. Што се тиче пирамиде исхране сматра се да су најбитније житарице, тестенине, кукурузни производи. После тога долазе воће и поврће које треба јести бар 2 пута дневно. Морамо пити млеко и млечне производе јер је калцијум јако битан за здрав организам. Што се меса тиче највише треба јести пилетину и разне врсте рибе. Врх пирамиде тј. ствари које најмање треба јести јесу грицкалице, слаткиши, масти. Смемо уносити само малу количину.

Сматра се да је најбоља **медитеранска исхрана**. Добра је за срце, спречава губитак памћења, умањује ризике за срчани и мождани удар, као и ризике за разне врсте карцинома. Такође, може помоћи у случајевима реуматоидног артритиса, дијабетеса и Алцхајмерове болести.

Медитеранска исхрана подразумева:

1. Јело направљено примарно од биљне хране, као што су воће и поврће, цела зрна, махунарке и ораси.
2. Употребу рибе и живине најмање два пута недељно (што чешће то боље)
3. Замену маслаца и сунцокретовог уља маслиновим уљем
4. Коришћење биљака и зачина уместо соли како би се нагласио укус хране
5. Ограничити употребу црвеног меса на не више од неколико пута месечно
6. Пијење црног вина, у умереним количинама
7. Активности које побољшавају кондицију и агилност тела (шетња, бицикла, вежбе,...)

Занимљивости:

Према кинеском веровању храна се дели према бојама: црвена, жута, зелена, црна и бела. Свака од њих одговара једном нашем органу.

- **Црвена храна** (цвекла, парадајз, вишње..) побољшава рад срца, бубрега и спречава настанак рака
- **Жута храна** (кајсије, бундева, кукуруз) побољшава рад слезине, јача имунитет и крвоток
- **Зелена храна** (јабуке, салата, киви, краставац..) побољшава рад јетре, вид и спречава оштећење ћелија
- **Бела храна** (бели лук, банане..) је ефикасна против упала
- **Црна храна** (црни чај, соја, шљиве купине..) помаже у разградњи масноћа, (црни сусам) природни лек за јетру, јача имунитет и вино побољшава циркулацију

Уколико су нам тањери пуни разним бојама, значи да се правилно хранимо. Нема разлога да не верујемо древним Кинезима. Ако ништа друго, ова њихова теорија је најлакша за примену у пракси.

Маја Ковачевић 4-10

КАКО ЈЕ ЕВРОВИЗИЈА ПОСТАЛА ПОЛИТИЗОВАНА

СТИЖЕМ КУЋИ СА „Антиевровизијског концерта“ бенда „Мортал Комбат“, седам, укључујем телевизор и гледам „Евровизију“. СТИЖЕМ У ПРАВО ВРЕМЕ НА РЕТРОСПЕКТИВУ СВИХ ПЕСАМА ВЕЧЕРИ И ГЛАСАЊЕ. СКРОЗ ДОВОЉНО ЗА МЕНЕ, КО ЈОШ ИМА ВРЕМЕНА И ЖЕЉЕ ДА ГЛЕДА ЦЕЛУ ЕМИСИЈУ ПУНУ ИСТИХ, ВЕЋ ВИЂЕНИХ, ПОП ПЕСАМА? НАЂЕ СЕ ТУ ПО НЕКА КОЈА ПО ЖАНРУ ОДСКАЧЕ ОД ОСТАЛИХ, ОВЕ ГОДИНЕ ТО ЈЕ БИО ИСЛАНДСКИ БЕНД „Hatari“. НА БРЗИНУ ОДЛУЧУЈЕМ ЗА КОЈУ ПЕСМУ „НАВИЈАМ“, МАДА ТО И НИЈЕ БИТНО, СВАКАКО НЕ ПОБЕЂУЈЕ НАЈБОЉА ПЕСМА. ТО НАС ДОВОДИ ДО СЛЕДЕЋЕГ ПИТАЊА-КАКО СЕ ОДЛУЧУЈЕ КОЈА ЈЕ ПЕСМА НАЈБОЉА, АКО СУ СВЕ ИСТЕ, А ТО У СТВАРИ И НЕ ИГРА ВЕЛИКУ УЛОГУ У ОДАБИРУ ПОБЕДНИКА?

ПА ЛАКО ЈЕ-ПОЛИТИКА. А КАДА ЈЕ ПОСТАЛА ПОЛИТИЗОВАНА? ЕТО ТУ САМ СЕ ПРЕВАРИЛА У САМОМ НАСЛОВУ ТЕКСТА. ЕВРОВИЗИЈА ЈЕ ОД ПРВОГ ДАНА ПОЛИТИЗОВАНА. САМ ПОВОД ЗА ЊЕНО ОСНИВАЊЕ БИЛИ СУ ПОЛИТИЧКИ РАЗЛОЗИ, А НЕ МУЗИКА. ЖЕЛЕЛИ СУ МУЗИКОМ ДА ПРЕБРОДЕ ЗАОШТРЕНЕ ОДНОСЕ ИЗМЕЂУ ДРЖАВА И ЗБЛИЖЕ ЕВРОПСКЕ ДРЖАВЕ? МЕНИ ТУ НЕШТО СМРДИ НА ПОЛИТИКУ. НАРАВНО ОВА ПОЛИТИЧКА МАНИПУЛАЦИЈА ОГЛЕДА СЕ У ГЛАСОВИМА СТРУЧНОГ ЖИРИЈА, ДОК СУ ГЛАСОВИ ПУБЛИКЕ ПРАВА СЛИКА МИШЉЕЊА ГЛЕДАЛАЦА, БАР СЕ НАДАМ.

У ДАЉЕМ ТЕКСТУ ОСВРНУЋУ СЕ НА НЕКОЛИКО СИТУАЦИЈА У КОЈИМА ЈЕ ПОЛИТИКА ОДИГРАЛА КЉУЧНУ УЛОГУ У ОВОМ ТАКМИЧЕЊУ.

1) Израел 2018.

ПОБЕДА НЕТЕ, ПОЗНАТИЈЕ КАО „КОКОШКА“, БИЛА ЈЕ ТОЛИКО ОЧИГЛЕДНА ЧАК И ПРЕ НЕГО ШТО СЕ ПОЈАВИЛА НА СЦЕНИ У ПОРТУГАЛУ. ИЗРАЕЛ? ПА ТАМО ЈЕ РАТ! ХАЈДЕ ДА ИМ ПОКАЖЕМО ПОДРШКУ ТАКО ШТО ЋЕМО ИХ ПРОГЛАСИТИ ПОБЕДНИКОМ „ЕВРОВИЗИЈЕ“ И ОДРЖИМО ТАКМИЧЕЊЕ У ТЕЛ АВИВУ И УГРОЗИМО БЕЗБЕДНОСТ

свих учесника! Што да не! Па песма је још и феминистичка! Прави победник!

2)Исланд 2019.

Кад смо већ код Израела морам да поново поменем и овогодишњег исландског представника. Није било толико политичких ставова у самој песми, само понеко: „Мржња ће преовладати“ , „Тама ће нас све прогутати“ и „Љубав ће умрети“, као и промоција BDSM-а. Класично евровизијски...

Међутим, они су дуго пре самог такмичења износили своје ставове против

израелске владе и давали подршку Палестини. Све то су крунисали тиме када су добили 12 поена и када је камера зумирала у њих-тада су раширили заставе Палестине. Нормално да имамо различите политичке ставове, али форсирати их толико на

Евровизији, такмичењу које се промовише као да на њему нема места политици, није ми нормално.

3)Украјина 2016.

Наравно, конфликт између Русије и Украјине траје још од 2014. и са годинама је ескалирао. Већ 2016.године Украјина је победила са песмом 1944. Песма, очекивано, говори о Русији и ратним збивањима из 1944.године.

Европа, која је по природи анти-

руска, била је одушевљена овом песмом. Следеће године то је достигло нови ниво и украјинске власти забраниле су учешће Русији на такмичењу.

Руси су онда одлучили да им врате и за представника су одабрали непокретну девојку и оптужили Украјину да врше дискриминацију над људима са хендикепом.

Ово је био случај када нико није реаговао на очигледан политички елемент песме, али дешавало се у прошлости да дисквалификују земљу због „политичке песме“. Међутим, у тим песмама је политичка идеја била производ слободног тумачења, а не директна порука песме.

4) Улазак Аустралије на такмичење 2015.

Шта није јасно у називу „Евровизија“? Европа? Не? Било ми је већ довољно чудно учешће Израела или Јерменије у овом такмичењу, али када се и Аустралија укључила, достигло је највећи ниво апсурда.

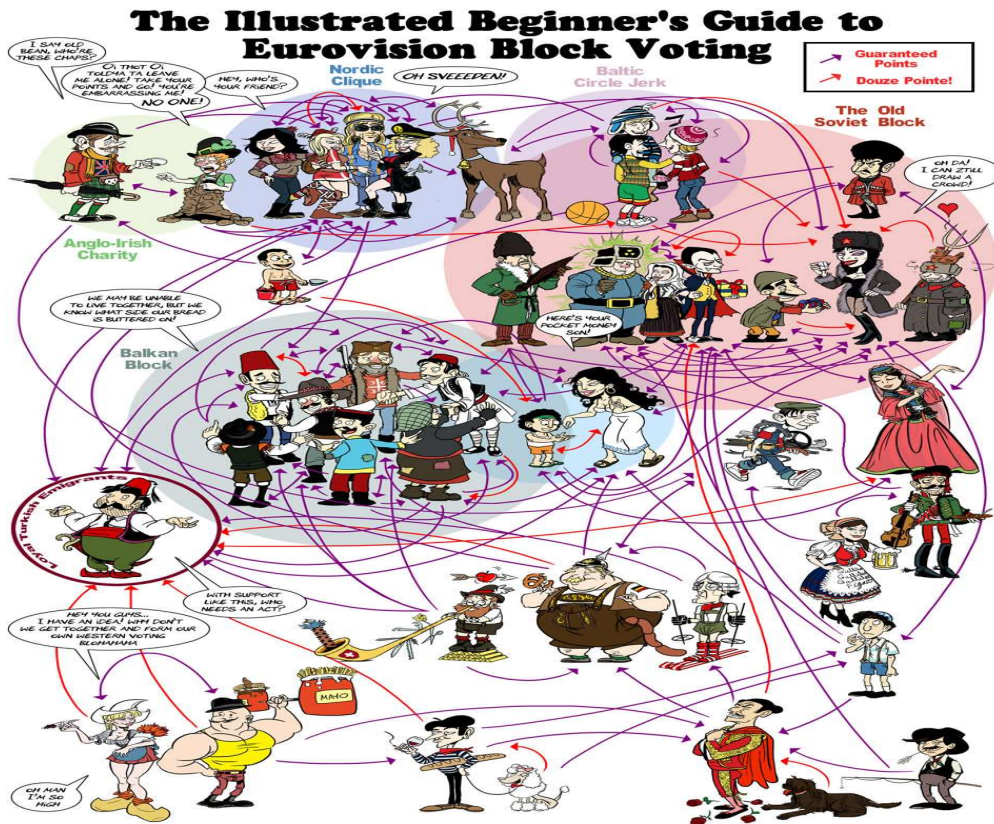
5) Северна Македонија 2019.

Изгледа да само треба да се реши неки дугогодишњи проблем да би се направио успех на „Евровизији“. Чим су Грци признали име ове државе и решио се проблем који је већ дуго присутан и мучи Европу - ето поена

„стручних жирија“ за Северну Македонију. Ипак, гласови публике су показали своје и ова држава је завршила мало даље од првог места.

Неки од класичних елемената политизације овог такмичења су они превише видни и очигледни, на пример гласање у блоковима. Добро су познати: блок бивше Југославије(ту су увек Србија, Црна Гора, Босна, Северна Македонија па и Хрватска који гласају једни за друге), блок Грчка-Кипар, нордијски блок(Шведска, Норвешка, Финска, Исланд)... Углавном схваћена је поента - комшије гласају једни за друге. Окривићемо ову чињеницу за неуспех Велике Британије који се понавља сваке године, да их утешимо. Ни мало политике?

Међутим публика током гласања увек негодује када Грчка и Кипар или Србија и Црна Гора једни другима дају поене, али је скроз нормално да Шведска да Норвешкој 12 поена сваки пут.

Даље, велики део у овом такмичењу заузимају припадници LGBTQ+ популације. То није толико нова појава јер је 1961.године Жан Клод Паскал,

који је представљао Луксембург, победио са песмом која говори о 2 заљубљене особе које су жртве предрасуда. Ипак огромна популаризација целе ове идеје мора да је кренула 2014. са Кончитом Вурст. Песма и вокали јесу били врхунски, али сигурно је

да је улогу у тој победи имала чињеница да је певач/ица трансродна особа. Године 2018. велики успех постигла је Ирска пославши 2 геј мушкарца са осредњом песмом.

Наравно, да не заборавимо Турску, која се више не такмичи на „Евровизији“ и како кажу, неће до даљњег. А знате која земља најдуже чека на чланство у ЕУ? Па, Турска. Због очигледних неслагања са ЕУ, ова земља је одлучила да се неко време не појављује на такмичењу.

Политика и само политика, свуда. Ово нема везе са певањем већ са тренутним стањем на континенту. Шта треба онда да урадимо да бисмо опет победили? Мислим да би Европа била и више него задовољна да признамо Косово. Како ми се чини нећемо још скоро победити. А , ако је тако, и не морамо.

Милица Митић 3-8

**ВИДИМО СЕ У СЛЕДЕЋЕМ
БРОЈУ!!!**

